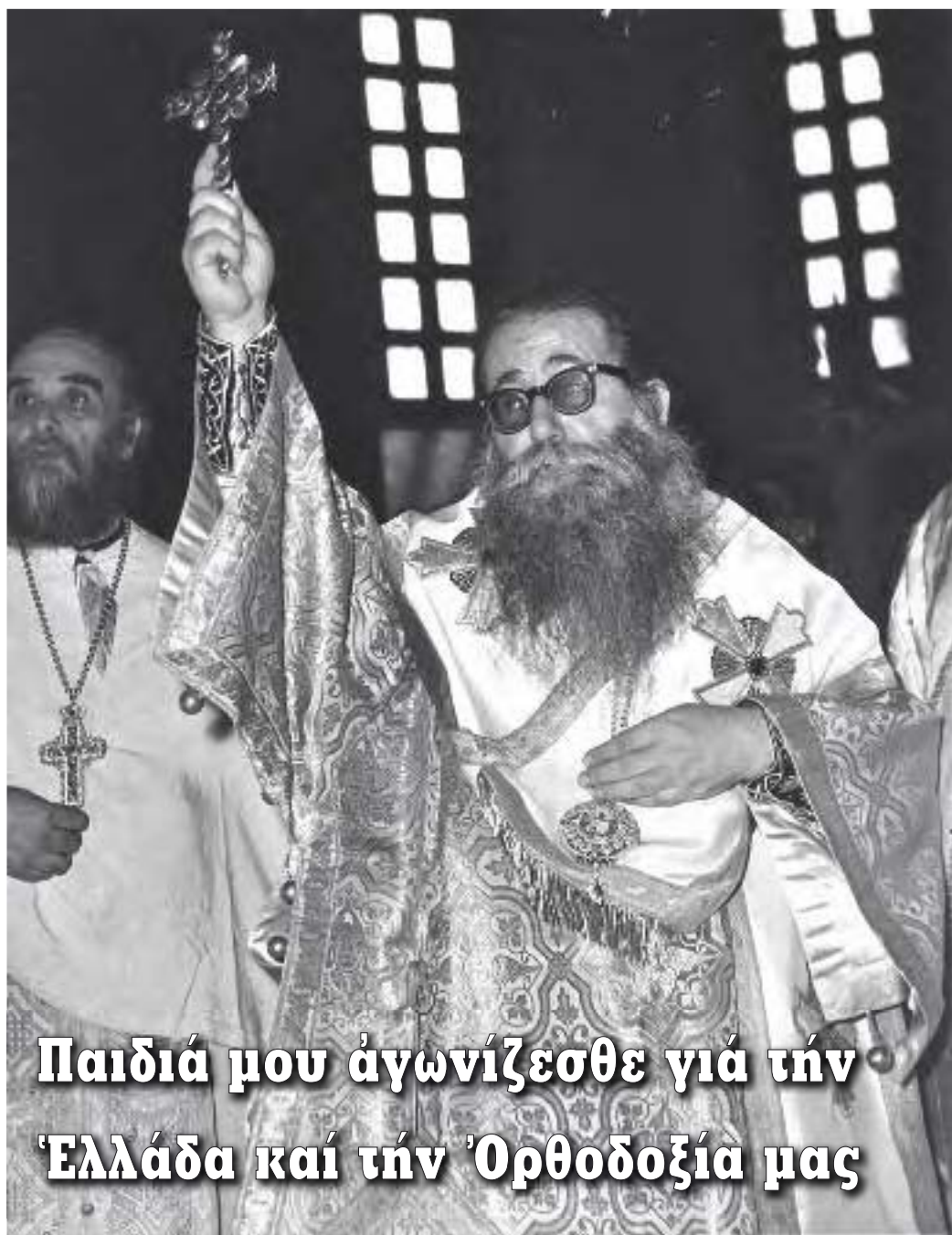

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 39

€ κωδικός 7109 €

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2010

**Παιδιά μου αγωνίζεσθε για την
Έλλάδα και την Όρθοδοξία μας**

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 39, ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2010
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr και
info@agiosnektarios-monastery.gr
site: www.agiosnektarios-monastery.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ συμφ. με τό Νόμο:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧ. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Letra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340-44.391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στα χέρια σας τό 39ο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά σᾶς ενημερώσουμε ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί στήν ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυπηρωμῆ πού ἐσωκλείουμε ἤ μέ κατάθεση στήν Ἑθνική Τράπεζα στόν λογαριασμό 426/440265-04.

(γιά τό ἔξωτερικό στό
No GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.
Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τήν σχετική ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4 ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
Ἐπικήδειος Ἐπισκόπου
Φλωρίνης Αὐγουστίνου
Καντιώτη

ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
Νουθεσίες
ἀπό τό συγγραφικό
ἔργο του **12**

**ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:**
Ἡ ζωή τοῦ ἁγίου
Ἱεράρχου πρ.
Φλωρίνης
Αὐγουστίνου **16**

**22 ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:**
Ἁγιος Νεομάρτυς
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
ὁ ἐκ Σαμψουῆτος

24 ΜΕ ΛΟΓΙΑ ΑΠΛΑ:
εἶπεν ὁ Κύριος
Διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι
ὁ Θεός

Ἐξώφυλλο: Ὁ μακαριστός Ἱεράρχης πρ. Φλωρίνης Αὐγουστίνου
Καντιώτης

Άγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἐκφραση"

Ἡμερώνοντας 28 Αὐγούστου, τήν ἡμέρα πού τό Ἅγιώνυμο Ὅρος τοῦ Ἄθω γιόρταζε τήν Κοίμηση τῆς Παναγίας, ἀναπαύθηκε ἐν Κυρίῳ ἕνας ἅγιος Ἱεράρχης, ὁ Ἐπίσκοπος πρ. Φλωρίνης καί νῦν μετατιθεμένος στή χορεία τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἱεραρχῶν, ὁ μεγάλος ἀγωνιστής καί ὁμολογητής Ἱεράρχης Αὐγουστίνος Καντιώτης. Πλήρης ἡμερῶν καί βαστάζοντας τόν κάματο ἀμετρήτων ἀγώνων, ἔφυγε γιά τά οὐράνια, μά στή γῆ ἔμειναν ὄλοι οἱ καρποί τῶν ἔργων καί τῶν λόγων του, γιά νά θρέφουν ἐμᾶς τούς ταλαίπωρους ἀνθρώπους, πού πιά δέν εἴμαστε πνευματικά πεινασμένοι, ἀλλά πνευματικά λιμοκτονημένοι... Περιμένοντας μιά φωνή σάν τή δική του, ἕνα λόγο νά σπάσει τήν παράξενη σιωπή τῶν ἡμερῶν, ἕνα χέρι νά μᾶς οδηγήσει, νά μᾶς δείξει τί θά πεί ἀγώνας, τί θά πεί «ἀκολουθῶ τό Ἄρνιο ὅπου καί ἄν ὑπάγει», ἀκόμη καί στό μαρτύριο, στή στέρηση, στήν ἰσχυρή θέληση νά μείνουμε ὀρθοί, ἀγρυπνοί, ἀποφασισμένοι γιά τά ἔσχατα... Κι ἀντί αὐτοῦ, σέ ρόλο ἀρχηγοῦ εἶναι μιά ταραχή πού συνεχῶς διοχετεύεται στό λαό, οἱ εἰδήσεις πού τόν ἀρρωσταίνουν, ἡ ἀγωνία πού τόν συνθλίβει, ἄν τελικά θά μπορέσει νά τά βγάλει πέρα...

Ποῦ εἶσαι ἅγιε καί μακαριστέ μας Γέροντα Αὐγουστίνε νά μπείς μπροστά, νά ὑψώσεις δυνατά τή φωνή, νά σηκώσεις ψηλά τό σταυρό καί ν' ἀναφωνήσεις σάν ἄλλος ἱερός Χρυσόστομος, μέ τή δύναμη τῆς ἀκλόνητης ψυχῆς σου: Ὡ Θεέ μου! Φορτία δυσβάστακτα φορτώνουν τό λαό σου! Θάρρος παιδιά μου! Μείνετε κοντά στό Χριστό καί μή φοβᾶστε αὐτούς πού μποροῦν νά ἀδυνατίσουν ἡ ἀκόμη καί ν' ἀποκτείνουν τό σῶμα, ἀλλά ὄχι τήν ψυχή! Κανείς δέν ἔχει ἐξουσία νά πειράξει τήν ψυχή σας, παρά μόνον ἡ δική σας βούληση, τό «θέλω» τό δικό σας ἄν δέν εἶναι «θέλω» τοῦ Θεοῦ... Ποτέ νά μήν προδώσετε παιδιά μου τόν Γλυκύτατο Ἰησοῦ! Ἐρχονται καιροί πού θά κληθεῖτε νά δείξετε στόν Κύριο ὅτι δέν ἔχουσε ἀδίκως γιά καθέναν ἀπό ἐσᾶς τό Πανάγιο Αἷμα Του ἐπάνω στό Σταυρό! Ἀναφωνεῖστε, τό Αἷμα τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ βοᾷ πρός με!! Ἐρχου Κύριε Ἰησοῦ!... Ἐρχου καί στό λαό σου! Ἀμήν...

Ἄγιέ μας Ἱεράρχα! Ξέρουμε ὅτι ὅπως τόσα χρόνια ἡ φωνή σου ἀντιλαλοῦσε ἐδῶ στή Γῆ, τώρα συνεχίζει νά ἀντιλαλεῖ στά ἐπουράνια καί δέεσαι γιά κάθε πιστό πού ζητᾷ τή μεσιτεία σου... Εὐλόγησε ἀπό ψηλά τό ποίμνιό σου μάκαριε Ἱεράρχα Αὐγουστίνε...

Τέλος, σέ παρακαλοῦμε εὐλόγησε καί μᾶς τίς μοναχές τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ἀφοῦ εἶσαι ὁ παπποῦς μας, μῖς καί ὁ πνευματικός μας πατέρας Γέροντας Νεκτάριος, γαλουχήθηκε στά νάματά σου, μιμείται τό παράδειγμά σου, ἀκολουθεῖ τά ἔχνη σου...

Παπποῦ μας Αὐγουστίνε, εὐλόγησε τά βήματά μας στή μοναχική ζωή μας νά ἀγαπήσουμε τόν Ἰησοῦ μας πού Πρῶτος μᾶς ἠγάπησε κι ἐξῆλλε σέ ἀναζήτησή μας Διάνοια καί ψυχή νά δίνουμε κάθε στιγμή στό Νυμφίο καί Φίλο τῆς καρδιάς μας, ὅπως μέ πόθο ὑποσχεθήκαμε κατὰ τήν ὥρα τῆς κουρᾶς μας σέ κάθε ἀνάσα, ἡ μονολόγιστη εὐχή νά εἶναι ἡ προσευχή μας κι ὅταν θά φύγουμε ἀπ' τή Γῆ, νά εὖρει ἔλεος ἡ τάλαινα ψυχή μας...

Μέ τήν εὐχή σου Ἄγιε Γέροντα καί μακαριστέ Ἐπίσκοπε,
εὐχου ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ,

Γερόντισσα Μόνικα
καί αἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαί

έκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Γέροντας ἐπίσκοπος Φλωρίνης

Αὐγουστῖνος Καντιώτης

*Ἄνθη εὐλαβείας στήν κοίμηση τοῦ Γέροντος Μητροπολίτου
πρ. Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας κυροῦ Αὐγουστίνου Καντιώτη*

*Ἄρχιμ. Ἰουστίνου Μπαρδάκα
Πρωτοσυγκέλλου Ι.Μ. Φλωρίνης*

*Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ
ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Γρεβενῶν κ. Σέργιε, ἐκπρόσωπε τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Πανοσιολογιώτατε ἐκπρόσωπε τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁθῶ κ. Γρηγόριε,
Πανοσιολογιώτατοι, Αἰδεσιμολογιώτατοι, Ὁσιολογιώτατοι, ὀσιολογιώταται,
ἐντιμώτατοι ἄρχοντες τοῦ τόπου, φιλόθεε καί φιλάγιε λαέ τοῦ Κυρίου,*

*Ῥ*ισθανόμαστε μεγάλο τό βάρος πού ἐπωμισθήκαμε, τῇ σεπτῇ ἐντολῇ τοῦ Σεβασμιω-
τάτου Ποιμενάρχου μας κ. Θεοκλήτου, νά ἀσπασθοῦμε ἐν λόγῳ τό σεπτό σκῆνωμα
τοῦ Γέροντος ἐπισκόπου καί πνευματικοῦ πατρός μας κυροῦ Αὐγουστίνου ἐκ προ-
σώπου τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τῶν μοναχικῶν ταγμάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς
μας. Τό βάρος δέν ἐγκείται μόνο στό ὅτι κάθε ἐπικήδειος λόγος ἔτσι καί ἀλλιῶς εἶναι λόγος ἰδι-
αίτερα φορτισμένος, ἀλλά κυρίως στό ὅτι τό πρόσωπο γιά τό ὁποῖο καλούμαστε νά μιλήσουμε

καί νά ἀποχαιρετήσουμε εἶναι ὁ ἐπί 33 ἔτη ποιμένας, ἐπίσκοπος καί πατέρας μας, ἡ ρίζα μας ἡ πνευματική, ὁ νυμφαγωγός μας ἐν Χριστῷ, ὁ θρυλικός πατήρ Αὐγουστίνος Καντιώτης.

Γνωρίζουμε καλά πῶς ὅταν ἐπιθυμεῖς νά μιλήσεις γιά πρόσωπο πολυαγαπημένο καί πολυτίμητο, ὁ πειρασμός τῆς ὑπερβολῆς караδοκεῖ. Πολλές φορές ἡ καρδιά μεθυσμένη ἀπό τήν ἀγάπη μεγενθύνει τό ἀγαπώμενο πρόσωπο καί τό προβάλλει στολισμένο μέ ἀρετές πού οὔτε κἄν ὑπάρχουν. Θαρρῶ ὅμως πῶς αὐτή ἡ τάση στήν ὑπερβολή δέν μπορεῖ νά βρεῖ θέση ὅταν ὁ ἀγαπώμενος εἶναι ὁ Γέροντας Μητροπολίτης Αὐγουστίνος. Γιατί ὁ π. Αὐγουστίνος ἦταν ἔτσι κι ἀλλιῶς πολυτάλαντος καί πολυενάρετος.

Δέν ἦταν ἄνθρωπος τῶν κοινῶν μέτρων ὁ π. Αὐγουστίνος. Εἶχε πάνω του, ἀπό τή γέννησή του μέχρι καί τή θανάτου του ἕνα κάλλος ἀχειροποίητο, μιά πολύτιμη σφραγίδα, πού ἐμεῖς στήν Ἐκκλησία μας τήν ὀρίζουμε καί τήν ὀνομάζουμε Ἅγιο Πνεῦμα. Πνευματοφόρος ἦταν ὁ Γέροντας Αὐγουστίνος. Ἄνδρας χαριτωμένος μέ τίς ἄκτιστες δωρεές τοῦ Παρακλήτου πού καιουργοῦν τό φθαρέν ἀπό τήν ἁμαρτία καί λαμπρύνουν τά ἐσώτατα σκότη, τά φυσικά καί τά ἐπίκτητα. Καί ἂν νομίσουν κάποιοι πῶς τή Χάρη αὐτή τήν ἀπέκτησε ἄκοπα, πλανῶνται «πλάνην οἰκτράν».

Ἔδωσε αἷμα γιά νά λάβει Πνεῦμα ὁ Γέροντας Αὐγουστίνος. Φέροντας ὡς πολύτιμη παρακαταθήκη τήν κολυβαδική ρίζα του

Ήταν πνευματικό τέκνο του ἑν ὁσίοις Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου ὅπου καί ἄν ἔζησε καί ὅπως καί ἄν ἔζησε, ἔζησε σάν ἀσκητής, σκληρός ἀσκητής, ἀσκητής τῶν μέτρων τῶν ἀρχαίων πατέρων. Ἐλάχιστα εὐφραине τό στόμα του μέ τροφή καί στά βλέφαρά του πολύ μικρή ἀνάπαυση ἔδινε. Ἦταν βιαστής ὁ Γέροντας Αὐγουστίνος. Βιάζε συνεχόμενα καί καθημερινά τήν ὑπαρξή του, ἀκόμη καί στά γεράματά του, γιατί γνώριζε πώς «ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καί βιασταί ἀρπάζουσιν αὐτήν». Βιάζε τόν ἑαυτόν του ἐπίσης γιατί πίστευε πώς ἡ ἀσκήση ὁδηγεῖ στήν κάθαρση τῆς ψυχῆς, καί ἡ κάθαρση ἀνοίγει τό δρόμο γιά τή μέθεξη τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο. Ἀσκοῦσε βία στόν ἑαυτόν του, τέλος, γιατί γνώριζε καλά πώς ὁ τρόπος ζωῆς πού ἐπέλεξε ἀπαιτοῦσε πρῶτα τήν προσωπική κάθαρση.

Αὐτή ἡ βία πού ἀσκοῦσε στόν ἑαυτόν του τόν παρουσίαζε πολλές φορές στά μάτια τῶν πολλῶν σάν ἄνθρωπο ἀκραῖο, αὐστηρό, ὑπερβολικό, γιά κάποιους καί φανατικό. Εἶναι γνωστά τά «παράσημα» πού κατά καιρούς φίλοι καί ἐχθροί τοῦ «χάρισαν». Τόν ὀνόμασαν «τρελλό», «γραφικό», «σκοταδιστή», «ἀκράϊο», «χομεινί», «ταλιμπάν» καί ἄλλα πολλά. Ὁ

ἴδιος, ἄν καί ὡς ἄνθρωπος πικραινόταν, ποτέ δέν ἔστρεψε τήν σκέψη του, τόν λόγο του καί τήν καρδιά του ἐναντίον τους. Εἶχε ἀνεξικακία θαυμαστή. Μία συγγνώμη ἦταν ἰκανή νά σβῆνει τόνους λάσπης πού εἶχε δεχθεῖ. Ἀγάπησε μέ πάθος ὁ Γέροντας Αὐγουστίνος τόν Χριστό. Φρονῶ πώς λίγοι ἄνθρωποι ἀγάπησαν τόσο πολύ τόν Χριστό καί Τοῦ χαρίστηκαν τόσο ὅσο ὁ Γέροντας Αὐγουστίνος. Καί μαζί μέ τόν Χριστό ἀγάπησε μέ πάθος τό σῶμα Του, τήν Ἐκκλησία. Πόνεσε ὁ π. Αὐγουστίνος τήν Ἐκκλησία. Καί γι' αὐτό ἀγωνίσθηκε γιά τήν Ἐκκλησία. Τό πολυσυζητημένο σύνθημά του γιά μιᾶ «ἐλευθέρα καί ζῶσα Ἐκκλησία» ἐκφράζει αὐτόν ἀκριβῶς τόν πόνο του καί τήν ἀγωνία του γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Τόνιζε ὁ π. Αὐγουστίνος ὅτι τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά διατηροῦν ἀνόθευτη καί ἀκαινοτόμητη τήν δογματική πίστη στήν καθημερινή ζωή τους. Τό ζεῦγος Ὁρθοδοξία καί ὀρθοπραξία ἦταν ἀπό τίς βασικότερες ἐκκλησιολογικές διδαχές του καί ἀγωνίσθηκε μέ σθένος γιά τή διατήρηση καί διαφύλαξη αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ ζεύγους. Ἔχουν μείνει στήν ἱστορία οἱ ἀγῶνες του ὑπέρ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Δέν θά ἦταν ὑπερβολή ἄν υἱοθετούσαμε καί ἐμεῖς τή ρήση τοῦ νεοφανοῦς ὁσίου Γεωργίου τῆς Σίφας ὅτι ὁ π. Αὐγουστίνος γιά ὅλους αὐτούς τοὺς ἀγῶνες ἀξίζει νά χαρακτηριστεῖ ὁμολογητής. Αὐτό ὅμως πού πρέπει ἰδιαίτερος νά σημειώσουμε εἶναι ὅτι ποτέ οἱ ἀγῶνες του δέν προκάλεσαν τή δημιουργία σχίσματος ἢ ἀποσχίσεως ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ π. Αὐγουστίνος ἀγωνίσθηκε μέσα στήν Ἐκκλησία, διαμαρτυρήθηκε μέσα στήν Ἐκκλησία, πάλεψε μέσα στήν Ἐκκλησία, γιατί γνώριζε πολύ καλά τήν πατερική ἀλήθεια ὅτι «ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει σωτηρία».

Παράλληλα τρεῖς ἀγίες μορφές ἀγάπησε

δυνατά ὁ Γέροντας Αὐγουστῖνος: Τόν Ἀπόστολο τῶν ἐθνῶν Παῦλο, τόν χρυσορρήμονα Ἅγιο Ἰωάννη καί τόν φωτιστή τοῦ Γένους πατρο-Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό. Μᾶλλον τούς ἀγάπησε ἰδιαίτερα, γιατί καί οἱ τρεῖς ἀγάπησαν τήν σπορά τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τή διδασχῆ, ὅπως καί ὁ π. Αὐγουστῖνος. Καί τούς τρεῖς τούς μιμήθηκε μέ ζήλο θαυμαστό. Ὅργωσε ὀλόκληρη σχεδόν τήν Ἑλλάδα κηρύττοντας «Ἰησοῦν Χριστόν καί τοῦτον ἐσταυρωμένον». Ἄν γιά κάτι διακρίθηκε ἰδιαίτερα ὁ Γέροντας Αὐγουστῖνος ἦταν γιά τό κήρυγμα. Τό κήρυγμα ἦταν ἡ ζωή του. Ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο πῆρε τήν ἱεραποστολική φλόγα, ἀπό τόν ἱερό Χρυσόστομο τήν παρρησία στόν ἔλεγχο καί ἀπό τόν πατρο-Κοσμᾶ τήν ἀμεσότητα στό ὕφος καί στή γλῶσσα τοῦ κηρύγματος. Ἦταν σαγηνευτικός ὅταν κήρυττε ὁ π. Αὐγουστῖνος. Ἐνυττε ὁ λόγος του τήν καρδιά, ὀδηγοῦσε σέ κατάλυξη καί μετάνοια, παραμυθοῦσε καί ἀνέπνευε, ἀλλά καί ἤλεγχε δημιουργώντας ἐσωτερικές

καί ἐξωτερικές τρικυμίες. Χιλιάδες ψυχές μποροῦν νά μαρτυρήσουν ὅτι ὀδηγήθηκαν στήν μετάνοια καί στήν Ἐκκλησία ἀπό μιά διδασχῆ τοῦ π. Αὐγουστίνου.

Κοντά σ' αὐτό τό ἅγιο εἰκονοστάσι τῶν τριῶν ἁγίων ὁ π. Αὐγουστῖνος τοποθέτησε καί τίς εἰκόνες τῶν ἡρώων τῆς γαλανόλευκης πατρίδος, ὅπως συνήθιζε νά ὀνομάζει τήν πατρίδα μας Ἑλλάδα. Κυρίως αὐτῶν πού ἔπασαν μαχόμενοι «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἁγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία». Γιά τόν Γέροντα Αὐγουστῖνο Χριστός καί Ἑλλάδα, ἐκκλησία καί πατρίδα, ἦταν ἀξίες ἄρρηκτα συνδεδεμένες. Τήν σχέση τους τήν παρομοίαιζε σάν τό νῦχι μέ τό κρέας. Πῶς μποροῦν νά ξεχαστοῦν οἱ λόγοι πού ἀπηύθυνε στους νεοχειροτονημένους κληρικούς: «θά φέρεσαι γιά λίγο τό ράσο, αὐτό τό ράσο πού φέρεσε ὁ Διάκος στήν Ἀλαμάννα, αὐτό τό ράσο πού φέρεσε ὁ Παπαφλέσσας στό Μανιάκι, αὐτό τό ράσο πού φέρεσε ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός στή Λαύρα, αὐτό τό ράσο

πού φόρεσε ο Γρηγόριος ο Ε΄ στην πύλη του Πατριαρχείου, αυτό τό ράσο πού φόρεσε ο Χρυσόστομος Σμύρνης, όταν ξβαψε μέ τό αίμα του τά καλντερίμια τής Σμύρνης, αυτό τό ράσο παιδί μου ποτέ νά μήν τό άτιμάσεις, ποτέ νά μήν τό ντροπιάσεις, αλλά άν χρειασθεί άκόμα και μέ τό αίμα σου νά τό υπερασπισθείς». Και πώς μπορούν νά λησμονηθούν τά λόγια του ότι «δυό άστρα δέν θά σβήσουν ποτέ άπό τό ούράνιο στερέωμα: Ο Χριστός και ή Ελλάδα, εις πείσμα τών άθέων και τών άπίστων» και ή έπωδός τών κηρυγμάτων του ότι «ή Μακεδονία, ή χώρα του Μεγάλου Άλεξάνδρου, ή χώρα του Άγίου Δημητρίου, ήταν, είναι και θά είναι πάντοτε

λησε για τό μαρτύριο καταλήγοντας «χιλίες ζωές παιδί μου και άν έχουμε άξίζει νά τίς θυσιάσουμε για τον Χριστό μας και την Ελλάδα».

Ένα άκόμα στοιχείο πού κυριολεκτικά χαρακτήριζε τή ζωή του Γέροντος Αύγουστίνου, ήταν ή πλήρης άφιλοχρηματία του. Δέν γνωρίζω άν υπάρχουν πολλοί άνθρωποι πού νά μήν έπιασαν ποτέ χρήματα στα χέρια, πού νά μήν είχαν ποτέ καταθέσεις στις τράπεζες, πού νά μήν σαγηνεύτηκαν άπό τίς ύλικές περιουσίες, πού ή μόνη τους περιουσία νά είναι κάποια βιβλία, ένα τριμμένο ράσο και κάποιες τρύπιες άρβύλες. Έάν υπάρχουν, σίγουρα ένας άπό αυτούς ήταν

έλληνική».

Για τίς θέσεις του αυτές πολλές φορές ο Γέροντας άπειλήθηκε φτάνοντας στο χέιλος του θανάτου, άν και πάντοτε ζούσε μέ τό άπόκριμα του θανάτου. Τό μαρτύριο τον έλκυε. Θυμάμαι, νέος διάκονός του, σε μία τέτοια περιπέτεια, μέ πόσο θερμά λόγια μου μι-

και ο π. Αύγουστίνος. Ο π. Αύγουστίνος έζησε ως πένης και έκοιμήθη ως πένης. Τά χρήματα του μισθοϋ του άμέσως έδινε έντολή και μοιράζονταν στα πολλά ιδρύματα πού ίδρυσε. Δέν άφηνε τίποτα στο πορτοφόλι του, γιατί άπλούστατα ποτέ δέν είχε πορτοφόλι. Παρ' όλη όμως την προσωπική πτω-

χεία του έπιτέλεσε σπουδαίο φιλανθρωπικό έργο χάρη στό δίλεπτο τής χήρας, όπως ό ίδιος έλεγε, αλλά και στόν πλοΰτο κάποιων πού βλέποντας τήν άφιλαργυρία του του έμπιστεύθηκαν μεγάλα ποσά. Είχε χάρισμα ό π. Αύγουστίνος νά άδειάζει τά πορτοφόλια τών ανθρώπων μέ ένα και μόνο λόγο του. Γι' αυτό όπου και άν πέρασε άφησε πίσω του δεκάδες εύαγγή ιδρύματα.

Έχοντας στην πλάτη φορτωμένη μιά τέτοια βαριά παρακαταθήκη βίου, ήλθε ό πατήρ Αύγουστίνος ως άγγελος άπεσταλμένος από τήν Έκκλησία στην άκριτική Μητρόπολή μας και έγκατεστάθη ως πατέρας, έπίσκοπος και Μητροπολίτης μας τόν Ιούλιο του 1967. Η ηλικία του, ήταν τότε 60 έτών, αλλά και ή κόπωση του μάλλον δέν ευνοούσαν τήν έπιτέλεση σπουδαίου ποιμαντικού έργου. Συνέβη όμως άκριβώς τό αντίθετο. Ο π. Αύγουστίνος πάντα ήξερε νά εκπλήσει. Αυτό έκανε και ως έπίσκοπος. Μιά άπλή άναφορά τής προσφοράς του στά 33 χρόνια τής ποιμαντορίας του άρκεί για νά φανερώσει τό σπουδαίο ποιμαντικό έργο πού έπιτέλεσε: όργωσε κυριολεκτικά τίς πόλεις και τά χωριά λειτουργώντας και κηρύττοντας άνελλιπώς κάθε Κυριακή και έορτή, τέλεσε 373 χειροτονίες πρεσβυτέρων και διακόνων, οικοδόμησε 85 ναούς, ίδρυσε 16 εύαγγή ιδρύματα (γηροκομεία, οικότροφεία, εκκλησιαστική σχολή, κατασκηνώσεις, ραδιοφωνικό σταθμό, άστεροσκοπείο), 2 Έιρες Μονές, 18 Έφημεριακούς οίκους, 46 Ένοριακά κέντρα, 5 ύπερμεγέθεις σταυρούς, τό πρωτοποριακό για τήν έποχή του έργο τόν Συνοικισμό τών Άθιγγάνων.

Πρωτοστάτησε σε πολλούς κοινωνικούς άγώνες (στή μή λειτουργία καζίνο στή Φλώρινα, στή δημιουργία θέσεων εργασίας, στή προστασία του περιβάλλοντος άπο τούς

ρύπους τών εργοστασίων τής ΔΕΗ, στή συμπάρασταση τών άπολυμένων από τήν ΑΕΒΑΛ).

Άγωνίσθηκε για τά δίκαια τής Μακεδονίας, τής Κύπρου και τής Βορείου Ήπειρου άρθρογραφώντας, κηρύττοντας, συμμετέχοντας στά μεγάλα συλλαλητήρια τής Θεσσαλονίκης και όργανώνοντας τοπικά στή Φλώρινα, ένημερώνοντας τόν λαό για τήν ιστορική άλήθεια.

Ήταν μεγάλος έπίσκοπος ό Μητροπολίτης Αύγουστίνος. Τόσο μεγάλος πού όταν κατανόησε τήν ανθρώπινη άδυναμία νά στέκει έμπόδιο στην έπιτέλεση του έπισκοπικού έργου του, παραιτήθηκε από τόν έπισκοπικό θρόνο παραμένοντας στην άγαπημένη του Φλώρινα, μέχρι τήν ήμέρα τής κοιμήσεώς του, τό πρωί του Σαββάτου τής 28ης Αύγουστου, ήμέρα πού έκοιμήθησαν ό Άγιός του Αύγουστίνος έπίσκοπος Ήπώνος και ό συντοπίτης του Ίωσήφ ό Ήσυχαστής, ενώ στόν ιερό Άθωνα έορταζόταν ή Κοίμηση τής Θεοτόκου.

Πράγματι ήταν ένας άληθινός έπίσκοπος.

Και νά σήμερα, τιμώτατε πάτερ και έπίσκοπέ μας Αύγουστίνε, πού στέκεσαι άπνους ενώπιόν μας αναμένοντας τόν τελευ-

ταῖο ἀσπασμό τῶν παιδιῶν σου, τά ὅποια σέ λίγο σάν τούς υἱούς τοῦ Ἰακώβ θά σέ ὀδηγήσουν στή γῆ τῆς δικῆς σου ἐπαγγελίας, στή Φλωρινιώτικη Μακεδονική γῆ, μέσα στήν ὁποία θά ἐναποθέσουν τό τίμιό σου σῶμα μέχρι τήν κοινή Ἀνάσταση. Ἐσίγησε τό πνευματοφόρο στόμα σου, αὐτό τό στόμα πού ὀδήγησε στήν μετάνοια χιλιάδες ψυχές καί ἤλεγε τό κακό ὅπου καί ἂν τό συνάντησε, καί ἔπαυσε νά χτυπάει ἡ καρδιά πού μία καί πλέον ἑκατονταετία σκιρτοῦσε γιά τόν Χριστό. Ἐκοιμήθη ὁ Γέρων Αὐγουστίνος. Ὁ θρῦλος τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῆς Ρωμισύνης ἔφυγε γιά τά οὐράνια, ἀνεπαύθη μετά τῶν πατέρων του, γιά νά εὐφραίνεται μέ τόν Κύριον Του πού τόσο πιστά ὑπηρετήσε.

Θεωρώντας Σε γαλήνιο καί ἰλαρό, τιμώτατε πατέρα μας, ἔχοντας στήν μορφή σου ἔκτυπη τή Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπιτρέπέ μου, στόν ἔσχατο τῶν υἱῶν σου, νά σοῦ προσφέρει ὑστατους λόγους μακαρισμῶν, βαθιάς εὐγνωμοσύνης, ἀλλά καί εἰλικρινούς ἐκζήτησης συγχωρήσεως.

Σέ Μακαρίζομεν ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, γιατί περπάτησες τήν στενή καί τεθλιμμένη ὁδό τοῦ Κυρίου μέ πιστότητα καί συνέπεια.

Σέ μακαρίζομεν φίλε τοῦ Χριστοῦ, γιατί δέν ἀγάπησες τίποτε περισσότερο στόν βίο σου ἀπό τόν Νυμφίο Ἰησοῦ.

Σέ μακαρίζομεν τίμιο σκευος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιατί ἀφιέρωσες τήν ὕπαρξή σου στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας.

Σέ μακαρίζομεν ἀσκητᾶ ἐπίσκοπε, γιατί τήν παρακαταθήκη πού ἔλαβες τήν ἡμέρα τῆς χειροτονίας σου ἀνόθευτη τήν διατήρησες καί ἀνόθευτη θά τήν προσφέρεις στόν δικαιοκρίτη Κύριο.

Σέ μακαρίζομεν σεμένε ἱεουργέ, γιατί διακόνησες τό φρικτό θυσιαστήριο μέ καθαρότητα καί φόβο.

Σέ μακαρίζομεν ἀκαινοτόμητε διδάσκαλε, γιατί δέ νόθευσες τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί ἀνόθευτο τόν πρόσφερες στά τέκνα σου.

Σέ μακαρίζομεν γνήσιε πατέρα, γιατί πολλές φορές θυσιάστηκες γιά τά πνευματικά παιδιά σου.

Σέ μακαρίζομεν μάρτυρα τῆς συνειδήσεως, γιατί πολλές φορές σταυρώθηκες γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Σέ μακαρίζομεν ὁσία ψυχή, γιατί σήμερα πορεύεσαι στήν μακαρία ὁδό σου χαίρων.

Σέ μακαρίζομεν Γέροντα Αὐγουστῖνε καί σέ εὐχαριστοῦμε.

Σέ εὐχαριστοῦμε γιά ὅλα ὅσα μᾶς πρόσφερες.

Σέ εὐχαριστοῦμε γιατί ἀνέχθηκες τήν ἀδυναμία μας, φώτισες τά σκότη μας, ὁδήγησες τή ζωή μας, παρηγόρησες τήν πίκρα μας, στήριξες τήν πίστη μας, μᾶς ἐδραίωσες στήν Ἐκκλησία, μᾶς ὁδήγησες στόν Χριστό.

Σέ μακαρίζομε, σέ εὐχαριστοῦμε καί σοῦ ζητοῦμε νά μᾶς συγχωρέσεις γιατί πάμπολλες φορές σέ πικράναμε, σέ κατηγορήσαμε, σέ συκοφαντήσαμε, σέ ἀδικήσαμε, σοῦ φερθήκαμε ἀχάριστα, δέν σέ κατανοήσαμε, διαρρήξαμε τήν ἐνότητα καί συνεχίζομε νά παραμένομε διηρημένοι.

Ναί σεπτά Ποιμένα, Πατέρα καί Γέροντά μας, αὐτή τήν ὑστατή ὥρα γονυπετεῖς σοῦ ζητοῦμε νά μᾶς συγχωρέσεις. Ὑψωσε τά

χέρια σου σάν τόν Μωϋσῆ καί συγχώρησέ μας, συγχώρησέ μας καί εὐλόγησέ μας.

Εὐλόγησε τόν νουνεχῆ εἰρηνοποιό διάδοχό σου καί σεμνό ἐπίσκοπό μας, τούς κληρικούς πού ἔθεσες τά χέρια σου στήν κεφαλή τους, τά μοναχικά καί ἱεραποστολικά τάγματα, τίς τίμιες συζυγίες καί τίς ἡρωϊκές οἰκογένειες, τὴ γῆρας καί τήν νεότητα, τούς ἄρχοντες καί τόν λαό. Εὐλόγησε τήν ἀκριτική Μητρόπολή μας, τούς τόπους πού περπάτησαν τά πόδια σου, τίς πόλεις καί τά χωριά μας μαζί μέ τίς λίμνες τούς ποταμούς καί τά βουνά μας. Εὐλόγησε τή Μακεδονία μας, τήν ὁποία τόσο ἀγάπησες καί γιά τήν ὁποία τόσο ἀγωνίστηκες. Εὐλόγησέ μας Γέροντα κι αὐτή ἡ εὐλογία σου ἄς μᾶς συντροφεύει σέ ὅλον τόν βίο, μέχρι τήν ἔσχατη ὥρα μας ἀλλά καί μετά ἀπό αὐτήν, τότε πού θά ξανασιμίζομε ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ στήν κοινή Ἀνάσταση. Εὐλόγησέ μας καί εὔχου γιά ἐμᾶς.

Καλό ταξίδι παλικάρι τοῦ Χριστοῦ. Καλή Ἀνάσταση σεπτέ μας Γέροντα, Πατέρα καί Ἐπίσκοπε Αὐγουστῖνε.

Νουθεσίες από τό συγγραφικό ἔργο τοῦ μακαριστοῦ Μητρ. πρ. Φλωρίνης κυροῦ Αὐγουστίνου Καντιώτη

(σταχυολογήματα) Ἀπό τό βιβλίον
Εἰς τήν Θ. Λειτουργίαν Β'

«Ἡ μαρτυρία τῆς συνειδήσεως»

Ἡ συνειδησις, ὦ ἡ συνειδησις! Ἀκούγεται μέσα στό σκοτάδι πού καλύπτει τή γῆ, ἀκούγεται σάν τό λάλημα τοῦ πετεινοῦ τή νύχτα τῆς Μ. Πέμπτης. Ἐτυχε ποτέ νά κοιμηθεῖτε σ' ἐξοχικό μέρος, ὅπου τή νύχτα ἐπικρατεῖ ἡσυχία; Πόσο καθαρά ἀκούγεται τό λάλημα τοῦ πετεινοῦ! Ἄλλ' ὅταν ἐκεῖ φυσηθῇ ἄγιος ἀνεμος καί τά κλαδιά τῶν δένδρων σείωνται καί

γίνεται θόρυβος μέγας, τότε τό λάλημα τοῦ πετεινοῦ πνίγεται καί δέν ἀκούγεται. Ἐτσι συμβαίνει καί μέ τή συνειδηση. Πάντοτε λαλεῖ. Ἄλλ' ὅταν τά πάθη ξεσηκώνονται σάν θύελλες καί καταγιγίδες καί δημιουργοῦν τεράστιο θόρυβο μέσα στό ψυχικό μας κόσμο, τότε ἡ φωνή τῆς συνειδήσεως πνίγεται καί δέν ἀκούγεται.

Ἄλλά μιά μέρα ὅπωςδήποτε θ' ἀκουστῇ. Μακάρι ν' ἀκουστῇ σ' αὐτόν τόν κόσμο. Γιατί ἀλλιῶς θ' ἀκουστῇ στόν ἄλλο κόσμο. Καί τότε τό «κατηγορῶ» τῆς συνειδήσεως θᾶναι

αδιάκοπο και ανυπόφορο. Θάναι αιώνια κόλασις. Όπως λέει κάπου ο ιερός Χρυσόστομος καλύτερα νά σέ κεντήση σκορπίος, παρά νά κεντήση ή συνείδησις.

«Νῦν»

Πώς θ' ἀπαλλαγῆ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τό ἄγχος αὐτό τοῦ παρελθόντος καί τοῦ μέλλοντος; Δοξασμένος νᾶναι ὁ Χριστός! Αὐτός μονάχα μᾶς ἀπαλλάσει ἀπό τό φοβερό ἄγχος. Δυό φάρμακα μᾶς δίνει γιά ν' ἀπαλλαγοῦμε. Τό ἕνα γιά τό ἄγχος τοῦ παρελθόντος, τό ἄλλο γιά τό ἄγχος τοῦ μέλλοντος.

Τό πρῶτο φάρμακο εἶναι ἡ ἐλικρινής μετάνοια. Ἄνοιγεται λάκκος καί θάβονται ὅλα τά ἁμαρτήματα τοῦ ἀνθρώπου. Καί πάνω στό λάκκο αὐτό ὁ Δαβίδ μέ τή γλυκειά του λύρα ψάλλει: «Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι καί ὧν ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι» (Ψαλμ. 31, 1).

Ἄλλά καί ἡ ἀνησυχία, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀδημονία, τό ἄγχος πού προκαλοῦνται ἀπό τή σκέψη γιά τό ἄγνωστο μέλλον, καί αὐτά κατευνάζονται καί ἐξαφανίζονται μέ τό φάρμακο πού λέγεται ἐλπίδα. Μιά ἐλπίδα πού στηρίζεται ὄχι σέ πρόσωπα καί πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλά στόν στερεό καί ἀκλόνητο βράχο, τό βράχο τῶν αἰώνων, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁ Χριστός, αὐτός εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Μακάριοι, εὐτυχισμένοι, ὅσοι ἐλπίζουν στόν Χριστό. Δυστυχισμένοι ὅσοι στηρίζουν ὅλη τήν ἐλπίδα τους σέ ἀνθρώπους.

Ἄλλά καί τό «νῦν», τό τώρα πρέπει νά

προσέξουμε. Γιατί καί τό ἐλάχιστο τοῦτο μόριο τοῦ χρόνου, ἡ στιγμή, ἔχει μεγάλη σπουδαιότητα. Δυστυχῶς οἱ πολλοί ἀφήνουν ἀνεκμετάλλευτο τό «νῦν». Τό μυαλό τους δέν ἀσχολεῖται μέ τό παρόν, ἀλλά ρεμβάζει. Ἀφήνεται νά πλάθῃ ὄνειρα, μυθικά κάστρα καί παλάτια γιά τό μέλλον. Φάρμακο γι' αὐτή τή ράθυμη κατάσταση εἶναι ἡ ἐνέργεια, ἡ ἐργασία, ὁ ἀγιασμός κάθε στιγμῆς. Γιατί γιά κάθε στιγμή ὑπάρχει κι ἕνα καθήκον. Καί καλούμεθα νά τό ἐκτελέσουμε, ὅσο μικρό καί ἄν φαίνεται. Τί εἶναι παρακαλῶ, ἕνα ποτήρι κρύο

νερό, πού προσφέρει κανέναν σ' ἕναν διψασμένο; Κι ὁμως ὁ Κύριος εἶπε πώς κι ἡ μικρή αὐτή προσφορά τῆς στιγμῆς δέν θά μείνῃ ἀβράβευτη (Ματθ. 10, 42). Καί ἐπειδή ἡ ζωή μας εἶναι ἄθροισμα στιγμῶν, καταλαβαίνουμε πόση ἀξία ἔχει κάθε στιγμή, πόση ἀξία δηλαδή ἔχει τό «νῦν».

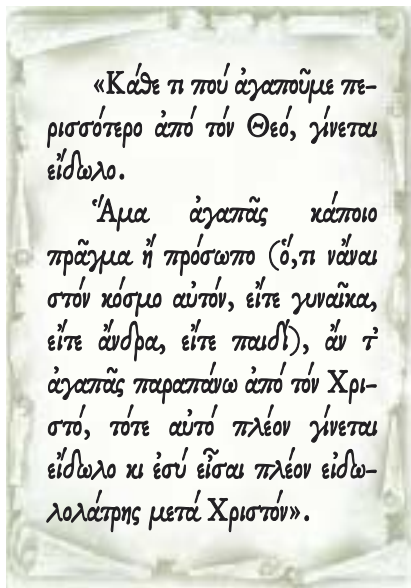
«Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον»

Τό «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», δέν εἶναι ξεκάρφωτο. Συνδέεται μέ τό ἱστορικό

πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Συνδέεται μέ τή θυσία, πού πρόσφερε ὁ Χριστός στό φρικτό Γολγοθᾶ, ὅπου σάν ἥλιος ἔλαμψε ἡ ἀγάπη Του. Χωρίς τήν πίστη αὐτή, ἡ ἀγάπη δέν ἔχει βᾶθρο νά στηθῆ. Χωρίς Χριστό ἡ ἀγάπη κι αὐτή ἀκόμα ἡ φυσική ἀγάπη, ἐκφυλίζεται, διαστρέφεται καί διαφθείρεται καί καταντᾶ ἕνα ἀπατηλό προσωπεῖο τοῦ ἀνθρώπινου ἐγωϊσμοῦ.

«Ἀντιδόξασον»

Οἱ περισσότεροί ἄνθρωποι ζοῦν γιά

ἄλλους σκοπούς. Ἄλλοι ζοῦν γιά πλουτισμό, ἄλλοι γιά ἡδονές καί διασκεδάσεις, ἄλλοι γιά δόξα καί μεγαλεΐα, καί ἄλλοι γιά γνώσι καί ἐπιστήμη. Γιά ἁγιασμό καί αἰώνια ζωή κανένας λόγος. Ἄλλ' ὅσοι πιστεύουν στόν Χριστό κι ἀκοῦνε τή θεϊκιά του διδασκαλία, ξέρου, πώς πέρα ἀπ' τούς ἐπίγειους σκοπούς τῆς ζωῆς πού βάζει ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ὁ θεϊκός σκοπός, εἶναι νά γίνουμε ἅγιοι. «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγώ ἅγιος εἰμι». Εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ (Λευϊτ. 20, 7, 26 Α' Πέτρ. 1, 16).

Ὁ ἁγιασμός, νά ὁ μέγας σκοπός, γιά τόν ὅποιο πρέπει νά ζοῦμε. Χωρίς τόν ἁγιασμό ὅλα εἶναι μάταια καί φθαρτά. Ἡ ζωή τότε παίρνει περιεχόμενο καί νόημα, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποβλέπη στό μεγάλο αὐτό σκοπό: Ν' ἁγιασθῆ, νά μιμηθῆ τόν Χριστό, νά γίνῃ μικρόχριστος ἐπί τῆς γῆς καί ν' ἀξιωθῆ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Τό κτῆνος ἐκεῖνο πού ὑπάρχει μέσα μας, τό ἄθλιο, ὑπερήφανο καί ἀκόλαστο ἐγώ, νά ἐξοντωθῆ καί ὁ ἄνθρωπος νά γίνῃ Χριστός, καί ἡ γῆ, πού τώρα εἶναι κόλασις λόγῳ τῶν κακιῶν καί τῶν παθῶν μας, λόγῳ τῶν θηριωδιῶν μας, νά γίνῃ οὐρανός.

Ἕψιστος σκοπός: ἡ οὐρανοποίησις. Ἄλλά εἶναι αὐτό εὐκολο; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἄν ἦταν αὐτό εὐκολο, δέν θά ἐρχόταν ὁ Χριστός στόν κόσμο. Ἔρθε, γιά νά ἀνοίξῃ δρόμο πρὸς τά ἐπάνω, πρὸς τόν οὐρανό. Ἔρθε, γιά νά κἀνῆ τόν ἄνθρωπο ἅγιο. Χωρίς τόν Χριστό καμμιά ἠθική καί θρησκευτική βελτίωσις, καμμιά σωτηρία. Ὁ Χριστός εἶναι τό πᾶν.

(σταχυολογήματα) Ἀπό τό βιβλίον
ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΜΟΙ

Ἡ ἀλησμόνητος ὥρα

Διαρκῆς ἀναζήτησις τοῦ Ἰησοῦ, ἐπίμονος προσπάθεια νά μή ἀπομακρυνώμεθα ἀπ' αὐτόν, νά μή χάνωμεν τήν μετ' αὐτοῦ ἐπαφήν, ἀλλά βλέποντες τά ἴχνη του, τά ὅποια δι'

αἵματος εἶναι κεχαραγμένα ἐπί τῆς ὁδοῦ, τήν ὅποιαν ἤνοιξεν ἐκεῖνος ν' ἀκολουθῶμεν αὐτόν ὅπουδῆποτε καί ἂν ὑπάγη, ἰδοῦ τό ἰδανικόν μιᾶς ἀνωτέρας, μιᾶς ἁγίας ζωῆς.

Ἡ τρικυμία

Ἦ ἀναγνώστα! Καμμιά λίμνη, καμμιά θάλασσα, κανεῖς ὠκεανός δέν ταράσσεται τόσο βαθέως, ὅσον ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά. Ἄγρια κύματα μαινομένης θαλάσσης, κύματα φιληδονίας, φιλοδοξίας, φιλαργυρίας, μίσους, θυμοῦ καί ἐκδικήσεως, μοχθηρίας καί φθόνου, ἀγνωμοσύνης, ἀχαριστίας, ἀπιστίας καί βλασφημίας καί πάσης ἄλλης κακίας ἐγείρονται ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ καί τό πλοιάριόν μας κλυδωνίζεται ἐν μέσῳ πρωτοφανοῦς τρικυμίας, ἡ ὅποια καταποντίζει ὑπάρξεις καί πληροῖ ἠθικῶν ναυαγίων τήν κοινωνίαν. Τίς τώρα θά εἴπῃ εἰς τήν μαινομένην θάλασσα τῶν παθῶν τό «Σιώπα, πεφίμωσο»; Μόνον ὁ Θεάνθρωπος Κύριος. Αὐτοῦ καί μόνον ἡ φωνή, μυστικῶς ἀκουομένη εἰς τά βάθη τῆς πιστευούσης καρδίας, εἶναι ἱκανή νά κοπάσῃ τούς ἀνέμους καί νά γαληνεύσῃ τήν θάλασσαν, νά τιθασεύσῃ καί νά φιμώσῃ τά ὠρῶμενα θηρία τῶν παθῶν.

Ἡ «καλή ἀπιστία»

Σελ. 362: Χριστέ! Σὺ μᾶς ἠγάπησες μέ μιαν ἀγάπην, ἡ ὅποια δέν γνωρίζει ὄρια. Ἄλλ' ἡμεῖς!... Χριστέ! Σύντριψον τά εἶδωλα τῶν καρδιῶν μας. Σβῆσε τούς ἐπιγίους ἔρωτάς μας. Φλέξον τὰς καρδίας μας διά νά καίῃ ἐν αὐταῖς ἀδιαλείπτως τό ἱερόν πῦρ τῆς ἀγάπης σου, τό ὅποιον ἤλθες καί ἤναψες εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐκλεκτῶν σου δούλων.

(σταχυολογήματα) Ἀπό τό βιβλίον
ΦΛΟΓΕΡΑ Α'

Παρόντες ἀλλ' ἀπόντες! , σελ. 50-52

Συγκρίνατε τόν ἐκκλησιασμόν μέ τόν

ἐκκλησιασμόν «ἐν σπηλαίοις καὶ ὄπαῖς τῆς γῆς» τῶν χριστιανῶν τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ εἶπατέ μας ἐάν ἡμεῖς λατρεύωμεν τόν Θεόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ. Ἴδετε τοὺς χριστιανούς πῶς ἐκκλησιάζονται. Θά στολισθοῦν ὡσάν νά πρόκειται νά μεταβοῦν εἰς κοσμικήν συγκέντρωσιν. Θά περιμένουν νά κτυπήσῃ ἡ τελευταία καμπάνα. Θά εἰσέλθουν εἰς τόν ναόν, θά ἀγοράσουν τό κηρίτων, θά ζητήσουν τά ρέστα ἀπό τοὺς ἐπιτρόπους, ἀδιαφοροῦντες ἐάν τήν ὥραν ἐκείνην ἀναγιγνώσκεται τό Εὐαγγέλιον, ἢ ἐξέρχονται τά Ἅγια. Αὐτοὶ θά προχωρήσουν, θά ζητήσουν θέσιν, θά δημιουργήσουν θόρυβον καὶ ἐν τέλει θά σταθοῦν. Θά σταθοῦν; Τρόπος τοῦ λέγειν. Ἴδετέ τους! Θά στρέφονται, ὡς ἀνεμοδείκται, πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, θά συζητήσουν μέ τόν διπλανόν των, θά σχολιάσουν τόν ἱερέα, τόν ψάλτην. Θά ρίψουν βλέμματα περιέργα καὶ ἀναιδῆ... Καμμιά συναίσθησις τῆς ἱερότητος τοῦ ναοῦ δέν διακρίνει τοὺς σημερινούς ἐκκλησιαζομένους. Δέν βλέπετε εἰς τὰ πρόσωπά των τήν συγκίνησιν πού ἔπρεπε νά αισθάνονται κατὰ τὰς ἱεράς καὶ ἀγίας στιγμῆς τῆς Θείας Λειτουργίας. Εὐρίσκεται ἡ Θεία Λειτουργία εἰς τό κρισιμώτερον της σημείον. Γίνεται τό θαῦμα τῶν θαυμάτων. Μεταβάλλεται ὁ οἶνος εἰς αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ ἄρτος εἰς σάρκα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἄγγελοι τρέμουν. Καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι; Κάθονται μακαρίως εἰς τὰ στασίδια! Καὶ εἶθε μόνον νά κάθωνται! Τό πνεῦμα των τὰς φρικτάς ἐκεῖνας στιγμῆς δέν εἶναι εἰς τήν ἐκκλησίαν. Ἀπουσιάζει. Ποῦ εἶναι; Ποῦ βόσκει; Ἐξω ἀπό τήν ἐκκλησίαν. Τό κορμί των εἶναι μόνον εἰς τήν ἐκκλησίαν, ἢ ψυχὴ των εἶναι εἰς τόν κόσμον καὶ εἰς τόν διάβολον. Εἰς μάτην ψάλλει ὁ ψάλτης: «Οἱ τὰ Χερουβεὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες πᾶσαν τήν βιωτικήν ἀποθώμεθα μέριμναν ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὄλων ὑποδεξόμενοι». Αὐτοὶ μηχανικῶς μόνον εὐρίσκονται εἰς τήν ἐκκλησίαν. Τό πνεῦμα των δέν

παρακολουθεῖ τὰ τελούμενα. Δι' αὐτό βγάζουν ἀκατάπαυστα τὰ ὠρολόγια των, βλέπουν τήν ὥραν καὶ ἀνυπομονοῦν πότε θά τελειώσῃ ἡ Θεία Λειτουργία. Πολλοὶ μάλιστα φεύγουν πρὶν νά τελειώσῃ. Ἀλλοίμονον. Στρέφουν τὰ νῶτα πρὸς τόν Σωτῆρα Χριστόν καὶ ἐξέρχονται τῆς ἐκκλησίας. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ παρόντες σωματικῶς, ἀλλ' ἀπόντες ψυχικῶς κατὰ τήν ὥραν τῆς Θείας Λειτουργίας. Δέν ἐπῆραν σχεδόν τίποτα ἀπό τήν ἐκκλησίαν. Κενοὶ εἰσῆλθον, κενοὶ ἐξῆλθον. Μαῦροι ἦσαν προτοῦ νά εἰσέλθουν, μαῦροι καὶ ἐξῆλθον, ἴσως καὶ περισσότερο μαῦροι... Καὶ λοιπόν; Νά καταργήσωμεν τόν ἐκκλησιασμόν; Ὁχι, μυριάκις ὄχι! Διότι ὁ ἐκκλησιασμός εἶναι ἐντολή τοῦ Χριστοῦ μας. Αὐτός διέταξε νά συγκεντρωθῆμεθα. Αὐτός εἶπεν, ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐκεῖ θά εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ἀλλὰ καυτηριάζοντες τόν τρόπον, μέ τόν ὅποιον σήμερον ἐκκλησιαζόμεθα, ποθοῦμεν νά ἴδωμεν, ὅπως, οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι χριστιανοὶ πού ἐκκλησιάζονται τακτικῶς, ἐκκλησιάζονται «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ». Τό πῶς τώρα οἱ χριστιανοὶ θά ἐπανέλθουν εἰς τήν ἀρχαίαν τάξιν καὶ θεῖαν ἀρμονίαν τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, αὐτό εἶναι ἓνα σοβαρόν πρόβλημα, πού πρέπει νά ἀπασχολήσῃ καὶ τήν διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ζωὴ τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Ἀγιοσυτίνου Καντιώτη

Ἀπό τόν ἐπικήδειο λόγο τοῦ
Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης
καί Ἀλμωπίας κ. κ. Ἰωήλ

Ἠγούμενος μέγας πέπτωκεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ (-).

(Β' Βασίλ γ', 38).

Ἀναπεσὼν ἐσομήθη ὡς λέων καί (-), τίς ἐγερεῖ αὐτόν; (Γεν. μθ', 9).

Ὅπως Ἠγούμενος μέγας πέπτωκεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ! Ἠγούμενος καί ὄχι ἡγεμών. Ἠγούμενος καί ὄχι ἄρχων. Ἠγούμενος, ἀλλά ποτέ ἐξουσιαστής, καθώς ὁ ἅπας χρόνος τῆς ζωῆς αὐτοῦ χαρακτηρίζεται ἀπό μίαν ἀσταμάτητον πάλην πρὸς ὅ,τι νομιζόμενον ὡς κυρίαρχον, κραταῖον, κρατοῦν, ἐνεργοῦν τὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ κόσμου τούτου καί συνάμα μεθ' ὑψηλοῦ φρονήματος παραθεωροῦν τὰ εὐαγγελικά προστάγματα καί τὰς χριστοπαραδότους ἠθικάς ἐπιταγὰς. Ἠγούμενος, δηλονότι Πνευματικός Ἠγέτης, ἐμφορούμενος ὑπὸ τῆς ἔναντι τοῦ Χριστοῦ εὐθύνης διὰ τὴν διαποιμάνσιν τῶν λογικῶν Αὐτοῦ προβάτων, ἀφιστάμενος πάσης ἰδιοτελείας ἢ καιροσκοπισμοῦ, ἐνεργῶν ὡς

Ὁ μακαριστός Ἐπίσκοπος Φλωρίνης
Ἀγιοσυτίνος Καντιώτης φόρεσε τὴν μίτρα
μόνον τὴν ἡμέρα τῆς χειροτονίας του.

Ἐκτοτε δὲν τὴν ἐφόρεσε ποτέ ξανά.

Δίπλα του ἀπὸ δεξιὰ διακρίνεται
ὁ πνευματικός του πατέρας
Ἅγιος Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος.

λόγον ἀποδώσων καί ἤδη πλέον, πιστεύομεν καί προσευχόμεθα, τὴν καλὴν ἀπολογία παρέχων ἐνώπιον τοῦ Φοβεροῦ Βήματος τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ!

Πῶς ἄραγε δύναται τις νὰ ἐκφέρει τὸν προσήκοντα εἰς τὴν περίστασιν λόγον; Καί πῶς ἄραγε ἐπιχειρεῖ τις νὰ προσεγγίσῃ τὸ ὄντως πρόσωπον καί ποτέ προσωπεῖον, μιᾶς ἐκ τῶν δυναμικωτέρων ἐπισκοπικῶν μορφῶν τοῦ παρῆλθοντος αἰῶνος; Ἀλλὰ καί πῶς ἀποπειράται τις νὰ περιθρηγκώσῃ μέσα εἰς τὰ δέκα λεπτά μιᾶς ἐκ προοιμίου ἐλλειποῦς προσλαλιᾶς τὸ θυσιαστικόν καί ἀγωνιστικόν, τὸ κοπιῶδες καί ἐργῶδες, τὸ ἔμπονον καί ἔντονον, ἀλλὰ καί πολύκαρπον καί καλλίκαρπον τῆς ὀλο-

κληρωθείσης ήδη επίγειου πορείας του πατρός Αύγουστίνου; Δύναται μήπως τά εκ του βιογραφικού του χρονικά όροσημα νά μάς ύποβοηθήσουν εις τήν σκιαγράφεισιν του μεγέθους τής μορφής του; Έκ προοιμίου όχι, δεδομένου του ότι ή εκδήλωσις μιās ενεργείας ή ή πραγμάτωσις ενός γεγονότος εις τήν ζωήν του ανθρώπου, άποτελεί τήν έξωτερικεισιν μιās προηγηθείσης έσωτερικής, άδιακριβώτου έν πολλοίς, διεργασίας, συναρτωμένης προς τήν πνευματικήν προετοιμασίαν και συγκρότησιν, τάς άποφάσεις ζωής και κυρίως τά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Η έπιχειρουμένη χρονολογική άναφορά των κυριωτέρων σημείων τής ζωής του κεκοιμημένου Έπισκόπου, μόνον ως εύλαβική ύπόμνησις κάποιων σταθμών δύναται νά λογισθή, έπαφιεμένης τής συστηματικής εξέτάσεως και τής άναλυτικής έρεύνης εις χείρας των ειδικών.

Ο κατά κόσμον Άνδρέας Καντιώτης του Νικολάου και τής Σοφίας έγεννήθη τό 1907 εις Λευκάς Πάρου, όπου και έλαβε τήν στοιχειώδη εκπαίδεισιν. Τά έγκύκλια γράμματα διήκουσε εις τό Γυμνάσιον Σύρου ως ύπότροφος, από όπου άριστούχος άπεφοίτησε τό 1925. Η βαθεία Πίστη του, τήν όποίαν παιδιόθεν καλλιεργεί ή κυκλαδίτισσα μητέρα του, τόν όδηγεί εις τήν Θεολογικήν Σχολήν του Πανεπιστημίου

Άθηνών, από όπου άποφοιτά τόν Δεκέμβριο του 1929, λαβών τό πτυχίον του μετά βαθμού «Άριστα». Κατόπιν και έως του 1934, διαμένει εις τήν Ίο των Κυκλάδων, όπου ή διδασκαλισσα μητέρα του διδάσκει, ενώ ό ίδιος μελετά και προσεύχεται προετοιμαζόμενος διά τήν όδόν, τήν όποίαν έβάδισεν εις τά έπόμενα έτη. Προσκληθείς ύπό του άοιδίμου Μητροπολίτου Αίτωλίας και Άκαρνανίας κυρού Έροθέου, μεταβαίνει τά Χριστούγεννα του 1934 εις Μεσολόγγιον, όπου άχρι τής χειροτονίας του ύπηρετεί ως Γραμματεός τής ως άνω Έρεās Μητροπόλεως και περιοδεύων λαϊκός Έροκήρυξ. Τό 1935 κείρεται Μοναχός, λαβών τό όνομα διά του όποιου κατεχωρήθη εις τάς Έκκλησιαστικές Δέλτους, εις τάς Δέλτους του ουρανού: Αύγουστίνος. Τό αυτόν έτος διά των χειρών του Αίτωλίας και Άκαρνανίας Έροθέου χειροτονεΐται Διάκονος και μετ' όλίγον διορίζεται Πρωτοσύγκελλος τής αυτής Μητροπόλεως. Παρά τόν όγκον τής έργασίας, πνευματικής, οργανωτικής και διοικητικής, παρά τήν τεραστίαν ευθύνην, παρά τήν ακριβή έπιτέλεσιν των καθηκόντων αυτου, ό Διάκονος Αύγουστίνος και διά τηλεγραφήματος δηλοΐ ότι τίθεται εις τήν διάθεσιν τής πατρίδος, έφ' όσον κριθή κατάλληλος νά ύπηρετήσει εις τόν μαχόμενον στρατόν. Αντιδρών, ό Μητροπολίτης Αίτωλίας και Άκαρνανίας κυρός Έροθέος, δι' ιδιοχείρου σημειώματος προς τήν Έραν Σύνοδον, δηλοΐ ότι λόγω έπιστρατεύσεως των λαϊκών ύπαλλήλων, μόνος έναπομείνας εις τά γραφεία τής Μητροπόλεως του ήτο ό Πρωτοσύγκελλος Αύγουστίνος Καντιώτης, όστις ως Διάκονος δέν ήδύνατο νά έπιτελέση Μυστήρια και έπομένως θά ήτο περιττός εις τό στρατεύμα.

Τόν Αύγουστον του 1941 μετατίθεται εις τήν Έραν Μητρόπολιν Ίωαννίνων και συνδέεται μετά του εκείσε Μητροπολίτου Σπυριδωνος, του μετέπειτα Αρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Έλλάδος, όστις άργώτερον ως

Παντελεήμων, τόν χειροτονεῖ εἰς Πρεσβύτερον καί τόν χειροθετεῖ Ἀρχιμανδρίτην.

Ὡς Ἀρχιμανδρίτης πλέον, ὁ π. Αὐγουστῖνος περιοδεύει τὰς Μητροπόλεις τῆς Μακεδονίας ἄλλοτε ἀποσπώμενος, ἄλλοτε μετατιθέμενος εἰς αὐτάς, ἐξ' αἰτίας πάντοτε τοῦ ἐλεγκτικοῦ κηρύγματός του. Τιοιουτρόπως, ἀποσπᾶται εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων, ὅπου ὁμως, δέν κατέστη δυνατό νά μεταβῆ εἰς Θεσσαλονίκη, κατόπιν εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Κασσανδρείας, καί τέλος εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Σερβίων καί Κο-

ζάνης, ὅπου πραγματοποιεῖ ἕν μεγαλειῶδες ἔργον εἰς τόν τομέα τῆς φιλανθρωπίας μέ μόνον ἐφόδιον τό ψυχεργερτικόν κήρυγμα καί θαυμαστόν ἀποτέλεσμα τήν λειτουργίαν συσσιτίου ἐν μέση κατοχῇ, τό ὅποιον εἰς τό ἀπώγειον τῆς προσπαθείας προσέφερον εἰς τήν πόλιν τῆς Κοζάνης ὀκτώ χιλιάδες (8.000) μερίδες σπιτικοῦ φαγητοῦ! Τόν Μάρτιον τοῦ 1944 προτείνεται ἡ ἀπόσπασίς του διά τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Σισανίου καί Σιατίστης, ἐνῶ μετά τήν ἀπελευθέρωσιν μετατίθεται εἰς τήν Μητρόπολιν Γρεβενῶν. Τήν 1-7-1947 ἐν μέσῳ τοῦ ἀδελφοκτόνου πολέμου κατατάσσεται ὡς στρατιωτικός Ἱεροκῆρυξ καί τοποθετεῖται εἰς τήν XV Μεραρχίαν Κοζάνης, ὅπου ὑπηρετεῖ μέ τόν βαθμόν τοῦ Λοχαγοῦ ἕως τήν 23-8-1950, ὁπότε καί ἀπολύεται. Ἀμέσως τοῦ προτείνεται ἡ κενή θέσις Ἱεροκῆρυκος τῆς Ἱεῤῥας Μητροπόλεως Καρυστίας καί Σκύρου, τήν ὁποίαν ἀποδέχεται ἀπό 29-8-1950.

Ἐκεῖ εἰς τὰ Γιαννιτσά, τό 1942 ὁ αἰοίδιμος Μητροπολίτης Ἐδέσσης καί Πέλλης κυρός

Ἐν χαρακτηριστικόν περιστατικόν, τό ὁποῖο ἀποδεικνύει τόν ὑπεράνω διαιρέσεων

χριστοκεντρικόν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι τοῦ π. Αὐγουστίνου ἐσημειώθη ἐν Κοζάνῃ. Τόν καλεῖ ὁ Γερμανός φρούραρχος καί τόν ἐπιπλήττει διότι μεταξύ τῶν ὑπ' αὐτοῦ σιτιζομένων εἶναι καί κατά τόν Γερμανόν «πεντακόσια παιδιά κομμουνιστῶν». Ἡ ἀπάντησις τοῦ αἰοδίου αὐθόρμητος καί ἀποστομωτική: «Κύριε Διοικητά, ἐπάνω εἰς τό βουνόν εἶναι μία βρύση. Ἀπό τό νεράκι της πίνουν καί τά πρόβατο καί ὁ λύκος, καί τό σπουργίτι καί τό γεράκι. Δέν εἶναι δουλειά τῆς βρύσης νά ἐλέγχει ποίος πίνει ἀπό τό νερό της. Δουλειά τῆς βρύσης εἶναι μόνο νά βγάζη νερό». Ἐκτοτε συχνάκις γερμανικές περίπολοι ἔσπευδαν νά τόν ἀναζητήσουν μέ ἐντολή καί σκοπό νά τόν φονεύσουν. Πάντοτε ὅμως, φρουρούμενος ὑπό τῆς Θείας Προνοίας καί τῶν προσευχῶν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἐφυλάττετο ἀβλαβής. Αὐτό εἰς ἀπάντησιν τῶν ὄσων ἀργότερον ἔσπευσαν νά τόν ἐκμεταλλεθοῦν ἢ νά τόν χαρακτηρίσουν ἐπιδιώκοντες ἴδια, κοσμικά ὠφέλη. Ὡσαύτως, διά τήν ἀνωτέρω δρᾶσιν του ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἀπένευμε τό Παράσημον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς εἰδικήν τελετήν εἰς τήν ἐν Ἀθήναις αἴθουσα τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου.

Τό σημαντικώτερον ὅμως, γεγονός τῆς ζωῆς του, φαίνεται ὅτι ἦτο ἡ ἐν Ἀθήναις ὡς Ἱεροκήρυκος τοποθέτησις του. Μερίμη τοῦ προστάτου του, Ἀρχιεπισκόπου πλέον Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Σπυριδωνος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Αὐγουστίνος Καντιώτης τό 1951, καλεῖται κατ' ἀρχήν καί ἐν συνεχείᾳ διορίζεται Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἐπί πλέον δέ, τοῦ παραχωρεῖται ὁ Ἱερός Ναός Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Ὁμονοίας, ὅπου πραγματοποιεῖ ἐπί

ἔτη, σειρά ἐσπερινῶν ὁμιλιῶν κατά τάς Κυριακάς καί ὅπου συγκεντρώνει δυσαρίθμητα πλήθη λαοῦ. Εἶναι ἡ περίοδος κατά τήν ὁποίαν ἀπό πολλούς ἡγαπήθη καί ἀπό μερικούς ἐμισήθη. Ταυτοχρόνως ἀπεκδύεται καί εἰς τό ὄργανωτικόν ἔργον διά τῆς Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος «Ὁ Σταυρός», τῆς ὁποίας ὁ μεταστάς ὑπῆρξεν ἰδρυτής καί ἐπί πολλά ἔτη Προϊστάμενος. Διά τῶν ἐκδόσεων τῆς ὡς ἄνω Ἀδελφότητος, ὁ πύρινος λόγος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Αὐγουστίνου Καντιώτου ἀποτυπῶνται εἰς ἑκατοντάδας βιβλίων, φυλλαδίων, ἀλλά καί περιοδικῶν, ὡς τό ὁμώνυμον ὄργανον τῆς Ἀδελφότητος, ἡ «Χριστιανική Σπίθα» ἡ «Σάλπιγξ Ὁρθοδοξίας» κλπ.

Κατά τά ἔτη αὐτά σημαντική ἦτο ἡ ἐμπειρία ἐκ τῆς ἀσθενείας του τό 1964. Τότε εἰσαχθεῖς εἰς τό Νοσοκομεῖον «Εὐαγγελισμός», δι' ἐγχείρησιν, ὑφίσταται μόλυνσιν καί φθάνει ἐν βῆμα πρό τοῦ θανάτου. Οἱ θεράποντες ἰατροί εἶναι τόσον βέβαιοι διά τόν ἐπερχόμενον θάνατον, ὥστε προσδιορίζουν ἀκόμη καί τήν ὥραν. Τήν ἴδιαν ἐκείνην ὥρα θαυμαστῶς ἄρχεται ἡ βελτίωσις τῆς ὑγείας τοῦ π. Αὐγουστίνου καί μετὰ ἀπό ἐξήκοντα ἡμερῶν νοσηλείαν ἐξέρχεται τοῦ νοσοκομείου προβληματισμένος διά τό τί ἀποζητᾶ ἀπό αὐτόν ὁ Θεός καί τοῦ ἐπέτρεψε νά ζήσῃ.

Τό 1967, κατά τήν ιδικήν του ἔκφρασιν, ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος ἀπό τήν δύσιν, καί ὁ πεπαρησιασμένος Ἱεροκῆρυξ ἐκλέγεται καί τήν 25-6-1967, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Ὁμονοίας, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης Φλωρίνης, ὅπου ἐνθρονίζεται μέσα εἰς κλίμα ἐνθουσιασμοῦ. Θά ἦτο μᾶλλον παράδοξον νά ἀναμείνατε ἀπό ἐμέ, ἐρχόμενον ἐξ Ἀθηνῶν, νά περιγράψω εἰς Ὑμᾶς, κυρίως τοὺς κατοίκους τῆς Φλωρίνης, τό τί ἔπραξεν ἐν Φλωρίνῃ ὁ Μητροπολίτης τῆς Αὐγουστίνος Καντιώτης, τό τί ἐνήργησε, τό πῶς ἐπολιτεύθη! Ἐπιπλέον τοῦτο θά ἦτο καί περιττόν, καθῶς ὁ ἀοιδίμος Μητροπολίτης ἐξέδιδε ἀνά τετραετίαν ἀπολογισμὸν τῶν πεπραγμένων του, λογοδοτῶν οὕτως ἑνώπιον ἀνθρώπων, ἔτοιμος ὢν εἰς ἀπολογίαν παντί τῷ αἰτοῦντι. Ἐπιτρέψατέ μου ὁμως, νά ἀναφέρω στοιχεῖα τινά ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, τά ὁποῖα ὡς ἄλλαι ψηφίδες συμπληρώνουν τήν γνώσιν μας περί τοῦ προσώπου τοῦ μεταστάντος. Πολλοί ἐθεώρουν, καί οὐχί ἀδίκως τόν Αὐγουστίνον Καντιώτην μέτοχον τῆς θύραθεν καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας. Ἡ βαθεῖα του μόρφωσις ἀποδεικνύεται ἐξ ἄλλου καί ἐκ τῶν τίτλων τῶν ὀγδοήκοντα δύο (82) ἐκδεδομένων βιβλίων του. Καί ὁμως, ὁ βαθύς γνώστης πολλῶν πραγμάτων δέν ἐδίσταζε νά ὑποβάλλῃ ἀναφοράς εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον προκειμένου νά ἐρωτήσῃ περί τοῦ τρόπου ἐνεργείας του εἰς πλείστας περιπτώσεις. Εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἐπιτροπῆς Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων σώζονται εἴκοσι ἐξ (26) ἐρωτήματά του, ἐκ τῶν ὁποίων τά δώδεκα (12) μόνον τυπικά, τά δέ δεκατέσσερα (14) οὐσιαστικά, κυρίως σχεσίον ἔχοντα μετὰ τῆς διευθετήσεως νομοκανονικῶν προβλημάτων ἐκ τῆς βαπτίσεως ἐνηλίκων. Ὡσαύτως, δέν δυνάμεθα νά ἀποσιωπήσωμε τό γεγονός ὅτι ὁ αὐστηρός, καυστικός καί ἐλεγκτικός εἰς τά κηρύγματά του Αὐγουστίνος Καντιώτης,

ὑπέβαλε δύο (2) φορές αἰτήσεις πρὸς ἀπονομήν χάριτος εἰς καθηρημένους Κληρικούς, καταλήγων εἰς τήν σχετικὴν ἀναφοράν του ὡς ἐξῆς: «Ἡ Πολιτεία εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις (...) ἐφάνη συγκαταβατική καί ἔδωκεν ἔλεος. Ἡ Ἐκκλησία πολὺ περισσότερον θά πρέπει νά δώσῃ ἔλεος ἐφ' ὅσον διαπιστοῦται εἰλικρινὴς μετάνοια.» Διὰ τήν ἱστορίαν ἀναφέρομεν ὅτι ἀμφότεραι αἱ αἰτήσεις του ἀπερίφθησαν ὑπὸ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου.

Ἡ ὡς Μητροπολίτου πορεία του ὠλοκληρώθηκε τόν Αὐγουστον τοῦ 2000, ὁπότε καί ὑπέβαλε τήν παραίτησίν του εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἀναγνωρίζων τήν ἐκ τοῦ γήρατος ἀδυναμίαν, ἀλλά καί προκειμένου ἄλλαι χεῖρες, ἔμπλεοι δυνάμεως νά ἀντικαταστήσουν τὰς ἰδικὰς του γεροντικὰς καί ἀπισχανασμένας εἰς τήν πηδαλιουχίαν τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως ταύτης. Ἐκτοτε ὁ πρό μικροῦ μεταστάς, ἔζησεν ἐν τῇ μοναστικῇ ἡσυχίᾳ τήν νῆψιν καί τήν προσευχήν, εἰς ἕν ἐκ τῶν δημιουργημάτων του, τήν Ἱερά Μονήν Ἀγίου Αὐγουστίνου, Ἐπισκόπου Ἰππῶνος, προετοιμαζόμενος διὰ τήν φοβερὰν ταύτην ὥρα τοῦ θανάτου...

Τόν ἔχει ἤδη ἐγεῖρη ὁ Ἀγωνοθέτης Χριστός, ὁ Παντεπόπτης καί Πανογνώστης Θεός ἐν τῇ Ἐπουρανίῳ Αὐτοῦ Βασιλείᾳ, ἀπό ὅπου πλέον πρεσβευτικῶς ἐπιστηρίζων ὁ π. Αὐγουστίνος, ἀναμένη νά ἴδῃ τήν ἔκβασιν τοῦ Πνευματικοῦ Ἀγῶνος ὄλων ἡμῶν τῶν εἰσέτι ἀντιμαχομένων πρὸς τὰς Ἀρχὰς καί τὰς Ἐξουσίας καί τὰς Μεθοδείας τῆς πλάνης τοῦ Σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου. Ὅλων ἡμῶν τῶν ἐχόντων τήν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι τόν νῦν κεκοιμημένον Ἠγούμενον, θά τόν ἴδωμεν ἐγγεγερμένον ἐν δόξῃ ἀφθάρτῳ καί πάλιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῆς φοβεραῆς Δευτέρας Τοῦ Κυρίου Παρουσίας.

Αὐγουστίνου τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου τοῦ ἀπὸ Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας, ἔστω ἡ μνήμη ἀγήρωσι!

“Υπνωσε λέων!”

Αρχιμ. Νικόδημου Πετρόπουλου

Μέ λούλουδα καί ροδόσταμο ραίνω τόν τάφο
Σου καί μέ δέος γονυκλινώς καί εύγνωμόνας
ἀσπάζομαι τήν Ἁγίαν σορόν Σου, πάτερ
Αύγουστίνε.

Καί τώρα, Ἁγιε, ἐξ’ οὐρανοῦ καί ἀπό θρόνου
δόξης, ἥς ἠζιώθης, ἐπιβλεψον ἐφ’ ἡμᾶς καί πρέ-
σβευε ὑπέρ τοῦ σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Πολλά ἤκουσα εἰς τήν κηδεῖαν Σου.

Ὅμως μέ τό μέγα κεφάλαιο ΜΙΜΗΣΙΣ τί
ἀκριβῶς συνέβη; Πάντως ἅπαντες ἐπέστρεψαν
«ίκανοποιημένοι» εἰς τήν ἀνάπαυσίν τους!

Πόσοι ἄραγε νά ἀντελήφθησαν τό βουβό μή-
νυμα πού μέσα ἀπό τό φέρετρο διελάλει ἀθόρυβα
ἡ σορός Σου;

Στόματα πολλά καί λαλίστατα, φωναί στεν-
τόρεια. Καί τί δέν εἶπαν! Καλῶς, ἔστω καί τώρα
«γιά τοῦ στραβοῦ τό δίκαιο». Μά ὅτα καί κεραῖαι
καί διάθεσις θυσιαστική πρὸς συνέχισιν τῶν ὄσων
τόνισαν, δέν ξέρω ἂν ὑπῆρχον. Ὁμοίαζαν μᾶλλον
μέ φτωχοσυμπεθέρους καί πολύξερους φίλους καί
πτωχοῦς συγγενεῖς πού ἐκ περάτων ἤλθον καί
ἐλάλουν περασμένα μεγαλεῖα ἀνδρός ἀγωνιστοῦ
πελωρίων διαστάσεων, ἀπορριπτομένου ὁμως καί
διωκομένου πολλάκις μέχρι χθές.

Μέ ἐξαίρεισι ὁ λαός, πλαγίως ἐπαινῶν τινά
ὀμιλητήν εἶπε χαριτολογῶν: «πόσες ἀλήθειες εἶπε
τό ζάχαρο!».

Ποτέ εἰς τήν ζωὴν του δέν εἶδε εἰς τό πλευρόν
του ὁ μπαρουτοκαπνισμένος τόσους μεγάλους
καί ὑψηλοῦς ὄσους περί τό φέρετρόν του!!! Διότι
τώρα πιά δέν ὑπῆρχε κίνδυνος καί πλησίον του
πλέον θά ἠδύνατο ἐκ τοῦ πλήθους νά γευθοῦν κά-
ποιαν τιμὴν ἐν ἀντιθέσει μέ τό Ἀπόστολον Πέτρον,
χωρίς νά εἶναι ἐπιβαρυντικό δι’ αὐτούς τό ἐν τῷ
Πραιτωρίῳ λεχθέν περί αὐτοῦ: «καί οὗτος σὺν
αὐτῷ ἦν». (Λουκᾶ γβ 56).

Καί τώρα ἕνα τέλος, πού ὠμοίαζε μέ τέλος
παραμυθιοῦ: Καί ἐκεῖνος ἔζησε καλά κι ἀγωνιζό-
μενος μέχρι τελευταίας του ἀναπνοῆς κι ἐμεῖς
ἀκόμη καλύτερα κι ἀναπαυόμενοι...

Αύγουστίνε, τώρα ἀναπαύου πρὸς μείζονα
ἀνάπαυσιν καί ἡσυχίαν ἰδικήν μας.

Δόξα τῷ θανάτῳ τῷ μεγάλῳ ευεργέτῃ τῷ
ἀναπαύσαντί Σε, ἀλλά καί μεγάλως ἀναπαύ-
σαντι καί εύρηγέτησαντι καί ἡμᾶς...

Ἄληθεια γιά πόσους ἔφυγε ἕνας Βραχνᾶς!

Ἄλλα «δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσιν» κατὰ τήν
παράδοσιν ἡ κομμένη κεφαλή τοῦ Τιμίου Προδρό-
μου ἐπί πινακίου μυστηριωδῶς ἀνεφώνησε καί
πάλιν εἰς τό παλάτιον βασταζομένη ὑπό τῆς
Ἡρωδιάδος, τόν ἔλεγον «οὐκ ἔξοστίν σοι». Πίστις
μας ἀκράδαντος, ἔστω κι ἐάν ἔκρυψεν αὐτόν γῆς
βραχῆς τόπος, εἶναι ὅτι ὁ ἀντιδοξάζων τοὺς δο-
ξάζοντας Αὐτόν Κύριος, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα εἰς
τήν Ἁγίαν Γραφήν εἶναι «ΖΗΛΩΤΗΣ», θά χαρι-
τώνῃ ἔτι καί ἔτι τήν Ἁγίαν σορόν τοῦ μικροῦ τῷ
δέματι καί μεγάλου τῷ πνεύματι γέροντος, διά
σημείων θά ἀναδείξῃ τόν τάφον του, ἕνα ΝΕΟΝ
ΤΡΟΠΑΙΟΝ πού θά ἠλεκτρίξῃ εὐγενεῖς πιστευσού-
σας καρδίας εἰς συνέχισιν ἀγῶνων πρὸς πάταξιν
τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καί ἐπικράτησιν τοῦ θε-
λήματος τοῦ Θεοῦ, ψυχᾶς κραζούσας τό «οὐκ εἶ
ἡμᾶς καθεῦδειν τό τοῦ Αὐγουστίνου τρόπαιον».

Αύγουστίνου Ἀρχιερέως καί Νικολάου καί
Σοφίας τῶν ἀειμνήστων γονέων αὐτοῦ, Αἰωνία ἡ
μνήμη.

Γέροντα τήν εὐχή σου.

Ἐλάχιστος ἐν ἱερομονάχοις ὁ Ἀρχιμανδρίτης
Νικόδημος Θ. Πετρόπουλος

Προϊστάμενος Ἱ. Ναοῦ Ἀποστ. Παύλου Πατρῶν,
ὁ ἐπί μίαν πεταετίαν σπουδάσας ἐν Ἀθήναις ὡς φοιτη-
τῆς παρά τοὺς πόδας Σου (Ζωοδόχου Πηγῆς 44) τῇ
αὐστηρᾷ ὑποδείξει τοῦ ἀειμνήστου πνευματικοῦ μου
πατρὸς Γερβασίου Παρασκευοπούλου.

Πάτρα 8-9-2010

άρπαξει μέ τή βία μέσα από τό σπίτι της. Τήν έκλεισε στό σπίτι του κι έβαλε τουρκάλες νά τή φυλάγουν γιά νά μήν τούς ξεφύγει. Άπελπισία κατέλαβε τήν κοπέλα. Ούτε έτρωγε, ούτε έπινε. Τό ψυχικό της μαρτύριο έγινε γνωστό στό Τσανακλί καί σ' όλα τά γύρω χωριά. Ό μπέης είχε όρίσει τήν ήμέρα πού θά τήν πήγαινε στό τζαμί νά τήν τουρκέψουν, καί έν συνεχεία νά γινόταν ό γάμος τους.

Ένας εύλαβέστατος νέος από τό ίδιο χωριό, όνομαζόμενος Άναστάσιος, πληροφορούμενος τή δραματική κατάσταση τής κοπέλας, απέφασισε νά τή σώσει μέ τή θυσία τής ζωής του. Φρόντισε πρώτα

Ό Άγιος Νεομάρτυς Άναστάσιος ό εκ Σαμφούντος

Στίς μικρές κοινωνίες τά σημαντικά γεγονότα θλιβερά ή χαρούμενα δέν ξεχνιοϋνται εύκολα.

Έτσι καί ή ιστορία αυτή έμεινε αλώβητη από τόν καταλύτη χρόνο. Κι ή Στυλιανή Ιωαννίδου, πού τήν είχε άκούσει από τή μητέρα της, τήν άφηγείτο πάντα μέ συγκίνηση στά παιδιά καί στά έγγόνια της:

Σέ κάποιον όρεινό χωριό τής Σαμφούντας ζούσε τήν εποχή εκείνη ένας ιερέας πού είχε μία κόρη πανέμορφη αλλά καί εύλαβέστατη.

Ήταν δεκαοκτώ χρονών, όταν ένας Τουρκος μπέης από τό Τσανακλί, γοητευμένος από τήν όμορφιά της, ζήτησε νά τήν παντρευτεί. Ή κοπέλα, άφοσιωμένη στην πίστη του Χριστου, άρνήθηκε κατηγορηματικά. Εκείνος όμως τυφλωμένος από τό πάθος του δέν δίστασε νά τήν

νά πληροφορηθεί τήν ήμέρα πού θά τήν πήγαιναν στό τζαμί γιά τή διαδικασία του τουρκέματος καί στή συνέχεια του γάμου. Έκρυψε ένα σπαθί στη μέση του καί σάθηκε σε μία άπόμερη γωνιά του δρόμου κοντά στό τζαμί. Μόλις αντίκρυσε τήν κοπέλα νά έρχεται συνοδευόμενη από Τουρκους καί Τουρκάλες όρμησε σάν σίφουνας καταπάνω της.

-Μή φοβάσαι, τής είπε ελληνικά. Μέ τή βοήθεια του Θεου θά σε σώσω!

Τήν άρπαξε μέ τό άριστερό του χέρι μπροστά στά έκπληκτα μάτια των συνοδών της καί τήν φορτώθηκε στην πλάτη του, ενώ μέ τό άλλο κουνούσε τό σπαθί δεξιά άριστερά γιά νά τούς άπομακρύνει. Μόλις άπομακρύνθηκαν τρομαγμένοι από τήν πλατεία του χωριου, έφυγαν τρέ-

χοντας. Ώσπου νά συνέλθουν οί Τουρκοί από τή σαστιμάρα τους και νά πέσουν ξωπίσω τους, οί δύο νέοι είχαν εξαφανισθεί. Ο Άναστάσιος έγκρυψε τήν κοπέλα σέ κάποιο φιλικό σπίτι κι εκείνος έτρεξε στό βουνό.

Μάταια ό μπέτης έψαξε άπελπισμένα νά τήν βρεί. Πού κρύφτηκε, κανείς δέν έμαθε ποτέ. Κατόρθωσαν όμως οί άνθρωποι του μπέτη νά συλλάβουν τόν Άναστάσιο. Κι άφου τόν βασάνισαν άνελέητα, τελικά τόν έσφαξαν και πέταξαν τό βουτηγμένο στό αίμα κορμί του μέσα σ' ένα χαντάκι.

Μέ σπαραγμό ψυχής οί χριστιανοί πήγαν κρυφά τή νύχτα νά τόν ένταφιάσουν στό σημείο πού τόν είχαν σφάζει.

Ή δέ χήρα μητέρα του πού δέν είχε άλλο παιδί, μέρα νύχτα θρηνοῦσε άπαρηγόρητα τόν άδικο χαμό του παλικαριου της.

Πέρασε άρκετό διάστημα από τότε. Κάποια Τουρκάλα λεχώνα, πού τό σπίτι της ήταν στην άκρια του χωριου, κάθε φορά πού σηκωνόταν τή νύχτα για νά θηλάσει τό μωρό της, έβλεπε από τό παράθυρο του σπιτιου της ένα φως νά κατεβαίνει σαν προβολέας από τόν ουρανό και νά στέκεται επάνω από τό σημείο, όπου είχαν ένταφιάσει οί χριστιανοί τόν Άναστάσιο. Στην άρχή φοβήθηκε νά μιλήσει. Όταν όμως τό υπερφυσικό αυτό φαινόμενο εξακολούθησε νά φαίνεται κάθε βράδυ, αναγκάστηκε νά πάει κρυφά στόν ιερέα του χωριου και νά έξομολογηθεί αυτό πού έβλεπε και τήν είχε συγκλονίσει.

Ο ιερέας μέ μερικούς ευλαβείς χριστιανούς, πήγαν στό σημείο αυτό, άνοιξαν τόν τάφο του Άναστασιου κι άμέσως μιά άρρητη ευωδία ξεχύθηκε μέσα σ' αυτόν. Τό άριστερό χέρι του νεκρου, εκείνο τό χέρι πού είχε σώσει τήν κοπέλα, ήταν κίτρινο σαν τό φλουρί κι ευωδίαζε ακόμα περισ-

σότερο από τό υπόλοιπο σώμα.

Τότε ό ιερέας είπε νά σκεπάσουν πρόχειρα τόν τάφο και άποφάσισε ό ίδιος μέ μερικούς άλλους χριστιανούς νά ένημερώσει τόν Δεσπότη στη Σαμψούντα. Ο Δεσπότης άκουσε μέ συγκίνηση τή θαυμαστή εκείνη ιστορία και άφου δόξασε τόν Θεό, «τόν θαυμαστόν έν τοίς Άγίοις αυτού», έσύναξε τούς ιερείς της περιοχής και τούς τό ανακοίνωσε. Σέ λίγες ήμέρες πήγαν όλοι μαζί στόν τάφο του Άγίου, διαπίστωσαν τό θαυμαστό γεγονός και προσκύνησαν δακρύβρεκτοι τό μαρτυρικό λείψανο. Ο Δεσπότης, μέ ευλάβεια πολλή, απέσπασε τό άριστερό χέρι του Άναστασιου και τό μετέφερε στην έκκλησία του χωριου. Εκεί τό τοποθέτησε σέ λειψανοθήκη και είπε στόν ιερέα νά βάλει μιά κανδήλα, κοντά στό άγιασμένο λείψανο. Πλήθος χριστιανοί πήγαιναν μέ ευλάβεια και τό προσκυνούσαν.

Ή δέ μητέρα του Άναστασιου ζήτησε -καθώς είπαν- και της έδωσε ό ιερέας ένα δακτυλάκι από τό άγιασμένο χέρι του παιδιου της, τό όποιο τοποθέτησε σαν θησαυρό άνεκτίμητο στό εικονοστάσι της.

Τί απέγινε τό ιερό λείψανο του Άναστασιου μέ τήν αντα-

λαγή τών πληθυσμῶν, κανείς δέν έμαθε ποτέ. Ο Θεός μόνο γνωρίζει, ό Όποιος άντιδοξάζει στην άληθινή ζωή μαζί μέ τούς άγίους όμολογητάς και μάρτυρες τόν Άναστάσιο, πού θυσιάστηκε υπερασπιζόμενος τήν πίστη και τό Γένος του.

Πηγή: Βασιλικής Ράλλη, «Ο Γολγοθάς του Έλληνισμού της Ανατολής- Άληθινές ιστορίες από τήν Καταστροφή, Ή θαυμαστή ιστορία του Άναστασιου, Μιά σελίδα από τό άγραφο Μαρτυρολόγιο, Έκδόσεις Άγιος Άρσένιος, α' έκδοση, Μάιος 2007, Ίερόν Ήσυχαστήριον «Όσιος Άρσένιος ό Καππαδόκης, Βατοπαίδι Χαλκιδικής

Εἶπεν ὁ Κύριος: Διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός...

(κατά Λουκᾶ Η' στ. 39)

Θά κάνετε κοριτσάκι
καί θά τό βαπτίσετε Ἄννα
πρός τιμὴν τῆς Ἁγίας
Ἄννης

Αγαπητοί μας πατέρες.
Ἡ ἱστορία μας ξεκίνησε καλά. Παν-
τρευτήκαμε καί μετά ἀπό τρία χρό-
νια γάμου, ἀποκτήσαμε τόν γιό
μας Κωνσταντῖνο, πού εἶναι τώρα 8 χρονῶν.
Στήν πορεία ὁμως ἀρχίσανε τά πρῶτα προ-
βλήματα. Προσπαθούσαμε νά ἀποκτήσουμε
καί ἄλλα παιδάκια, πού ἦταν τό ὄνειρό μας, μά-
ταια ὁμως, δέν γινόταν. Ἀπευθυνθήκαμε σέ για-
τρούς, κάναμε ἐξετάσεις καί δέν βρέθηκε κάτι τό
ἐπιλήψιμο πού μάς καθυστεροῦσε. Παρόλα
αὐτά ἀπέβαλα ἀρεκτές φορές, μέ ἀποτέλεσμα
ὁ πόνος πού μάς εἶχε δημιουργηθεῖ ἔσβηνε καί
τήν τελευταία μας ἐλπίδα. Μέχρι τήν στιγμή
πού τυχαῖα διάβασα τό φυλλάδιο «Ἀληθινές
ἱστορίες». Ἐκεῖ εἶδα πολλά θαύματα. Ἔτσι
ἤρθαμε στήν Ἱερά Μονή νά συναντήσουμε τό
Γέροντα καί νά τοῦ πῶμε τό πρόβλημά μας.
Μᾶς πῆρε ἰδιατέρως καί μάς σταύρωσε μέ τό
σταυρό πού ἔχει Τίμιο Ξύλο καί μάς εἶπε ὅτι θά
ἀποκτήσουμε καί δεύτερο παιδί καί θά εἶναι κο-
ριτσάκι. Μᾶς προέτρεψε ἐπίσης νά τό ὀνομά-
σουμε Ἄννα πού εἶναι τό ὄνομα τῆς μητέρας
τῆς Παναγίας. Μᾶς εἶπε νά πηγαῖνουμε πῶς
συχνά στήν ἐκκλησία καί νά διαβάζουμε τήν
Παράκληση καί τούς Χαιρετισμούς τῆς Θεοτό-
κου. Φύγαμε μέ τό κουράγιο καί τήν ἐλπίδα
πού μάς ἔδωσε ὁ πατέρας Νεκτάριος. Μετά

ἀπό λίγο καιρό καί συγκεκριμένα στίς 23 Ἰου-
λίου 2009 μάθαμε ὅτι ἤμουν ἐγκυος. Στήν πο-
ρεία τῆς ἐγκυμοσύνης μου πάλι εἶχα
προβλήματα καί ἤμουν γιά ἕξι μήνες περίπου
στό κρεβάτι, μέχρι τήν στιγμή πού γέννησα ἕνα
ὕγιεστατο κοριτσάκι. Ὅπως ἀκριβῶς μοῦ εἶχε
πεῖ ὁ πατήρ Νεκτάριος «θά ἀποκτήσετε καί
δεύτερο παιδί καί θά εἶναι κοριτσάκι», ἔτσι καί
ἔγινε. Τώρα τήν κρατῶ καί πολλές φορές βουρ-
κώνω ὅταν τήν ἀγκαλιάζω. Δέν μπορῶ νά τό
πιστέψω ὅτι τά καταφέραμε μέ τή βοήθεια τοῦ
Θεοῦ καί τῆς Ἁγίας Ἄννας. Ἀκόμα εὐχαρι-
στοῦμε τόν πατέρα Νεκτάριο πού συνέβαλλε
μέ τήν προσευχή του ὥστε νά πραγματοποιη-
θεῖ ἕνα ἄπιαστο γιά ἐμᾶς ὄνειρο.

Γρίνος Ἀντώνιος καί Κύρτσου Εὐαγγελία
Βλασοπούλου 1 Ἀγρίνου

Έναν αποσχηματισμένα μοναχό πού επισκέφθηκε τή Μονή στό Τρίκορφο, ό Γέροντας τόν είδε μέ ράσα καί τοῦ εἶπε...

Τό καλοκαίρι τοῦ 2009 σέ μία ἀπό τίς ἐπισκέψεις μου στή Μονή, ἄκουσα τούς μοναχοῦς, ἀλλά καί διάφορους λαϊκοῦς νά διηγοῦνται τό ἐξῆς περιστατικό πού εἶχε συμβεῖ ἐκεῖνες τίς ἡμέρες. «Ὁ Γέροντας Νεκτάριος καθόταν στή βεράντα τοῦ ξενώνα μέ ἐπισκέπτες καί ἔπιπε τό πρωινό του καφεδάκι, ὅταν εἶδε ὅτι στή Μονή ἦλθαν ἕνας μοναχός (ὁ ὁποῖος δέν φοροῦσε σκοῦφο), δύο νεαροί, μία κυρία καί τρία μικρά παιδάκια. Βλέποντας οἱ ἐπισκέπτες τό Γέροντα τοῦ φωνάζουν «τήν εὐλογία σας νά ἔχουμε» καί τούς ἀπαντᾷ «τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας». Οἱ ἐπισκέπτες ζήτησαν νά δοῦν τό Γέροντα γιά λίγο. Ἐκεῖνος τούς ἀπάντησε ὅτι ἔπρεπε νά φύγει ἀμέσως, διότι εἶχε κάποια ἐξωτερικά ραντεβοῦ. Τότε οἱ ἐπισκέπτες τοῦ ζήτησαν, ἂν εἶναι δυνατόν νά πάρουν τήν εὐλογία του ἀπό κοντά καί νά ἀσπασθοῦν τό χέρι του. Ὁ Γέροντας τούς εἶπε νά περάσουν νά προσκυνήσουν καί νά περάσουν ἀμέσως μετά στό Ἀρχονταρίκι κι ἐκεῖ θά τούς συναντοῦσε. Πράγματι οἱ ἐπισκέπτες προσκύνησαν κι ἔφθασαν στό ἀρχονταρίκι. Τότε ὁ Γέροντας βλέπει ὅτι ὁ μοναχός ἔχει ἐξαφανιστεῖ καί μπροστά του εἶχε τρεῖς νέους, μία κυρία καί τρία μικρά παιδάκια. Ἀφοῦ τούς ἔδωσε τήν εὐλογία του ἀμέσως ρωτᾷ: «Θά γίνει κάποιος ἀπό ἐσᾶς κληρικός ἢ μοναχός;». «Γιατί μάς ρωτᾶτε Γέροντα;» εἶπαν οἱ ἐπισκέπτες. «Διότι, ὅταν μπήκατε στή Μονή ὁ ἕνας ἀπό ἐσᾶς φοροῦσε ράσα, ἀλλά ὄχι καλιμαύχι ἢ σκοῦφο». Τότε ὁ ἕνας νεαρός τοῦ εἶπε: «Μπορῶ νά σᾶς δῶ Γέροντα ἰδιαιτέρως;». «Ναί, ἀλλά γιά λίγο παρακαλῶ» ἀπάντησε ὁ Γέροντας. Ὁ νεαρός ἄρχισε μετά δακρύων νά διηγεῖται στό Γέροντα ὅτι ἦταν μοναχός καί ἔχει ἀποσχηματισθεῖ. «Γι' αὐτό παιδάκι μου σέ εἶδα μέ ράσα, ἀλλά ὄχι μέ σκοῦφο. Αὐτό πού ἐπέτρεψε παιδί μου ὁ Θεός νά δῶ, εἶναι γιά τή δική σου σωτηρία. Σ' ἀγαπᾷ πολύ ὁ Θεός, διαφορετικά δέν θά ἔβλεπα αὐτό πού εἶδα. Ἐσὺ ἀνήκεις σέ Αὐτόν, Τοῦ ἔχεις δώσει τήν ζωή σου. Ὅπως ὅταν δίνει κάποιος ἕνα δαχτυλίδι σέ κάποια

εἰκόνα Ἁγίου δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τό πάρει πίσω, ἔτσι καί σύ δέν ἔχεις δικαίωμα νά ἐπιστρέψεις στήν πρώτη ζωή σου. Τή ζωή σου τήν πρόσφερες στόν Ἰησοῦ καί σ' Αὐτόν ἀνήκει. Τά ράσα σου ποῦ τά ἔχεις; Νά πᾶς ἀμέσως νά τά φορέσεις. Ποιό ἦταν τό μοναχικό σου ὄνομα;» Καί ὁ ἀποσχηματισθείς μοναχός τοῦ ἀπάντησε: «Τό ὄνομά μου εἶναι Μοναχός Ζ..... Ἦμουν στήν τάδε Ἱερά Μονή». Ὁ Γέροντας τοῦ ξαναεἶπε: «Νά ἐπιστρέψεις ἀμέσως παιδί μου στό Γέροντά σου καί νά τοῦ βάλεις μετάνοια, ζητώντας συγχώρηση. Ἄν δέν σέ κρατήσῃ, τότε νά πᾶς σέ ἄλλο Μοναστήρι καί νά συνεχίσῃς νά ζεῖς ὡς μοναχός. Ἄν δέν τό κάνεις, θά χάσεις τήν ψυχή σου. Δέν εἶμαι ἅγιος γιά νά βλέπω ὄραματα. Ἀλλά γιά νά τό ἐπιτρέψει ὁ Θεός, τό ἔκανε γιά τή δική σου σωτηρία καί ὄχι λόγω ἀγιότητος δικῆς μου. Γι' αὐτό φύγε, καί ἐπέστρεψε γρήγορα στό μοναστήρι σου». Οἱ ἐπισκέπτες ἔφυγαν καί στίς 19 Ἰουλίου 2009 ὁ πρῶν ἀποσχηματισθείς μοναχός ἐμφανίσθηκε στήν Ἱερά Μονή Τρίκορφου κατά τήν ἡμέρα πού ἐορτάζει καί πανηγυρίζει τό μοναστήρι τόν Ἅγιο Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ, ντυμένος ξανά μέ τά ράσα του. Ὁ Γέροντας ἂν καί ἦταν πολλοί οἱ προσελθόντες κληρικοί, τόν ἀναγνώρισε ἀμέσως καί τοῦ εἶπε: «Μπράβο π. Ζ... Σ' εὐχαριστῶ πού μέ ἄκουσες. Ἐτσι σέ εἶδα ντυμένο ὅταν μπήκες στήν Ἱερά Μονή μας. Μόνο πού δέν φοροῦσες τόν μοναχικό σου σκοῦφο. Τώρα μπορεῖς νά ἐπιστρέψεις στό μοναστήρι σου». Μετά ἀπό ὄλο αὐτό τό ἀνωτέρω περιστατικό, καταλαβαίνετε ὅτι γιά τούς μοναχοῦς ἀλλά καί τούς ἐπισκέπτες τῆς Μονῆς ἦταν τό κύριο θέμα συζητήσεώς τους. Ὅπως ἀκριβῶς τό ἄκουσα ἔτσι καί σᾶς τό μεταφέρω. Χάρηκα δέ, διότι ὁ ἀποσχηματισθείς μοναχός, φόρεσε καί πάλι τά ράσα του καί ἐπέστρεψε στή Μονή του, τήν ὁποία παλαιότερα εἶχα ἐπισκεφθεῖ καί ἔτυχε νά τόν γνωρίζω.

Ἰωάννης Κανελλόπουλος
Δικηγόρος Πατρῶν

Μέ τό σταυρό τοῦ Γέροντα ἀπέκτησαν παιδί μετά ἀπό 18 χρόνια γάμου!

Ο Ἰωάννης Σιαπραούρας καί ἡ Δέσποινα Σύρου, παντρεμένοι 18 χρόνια, ἀπέκτησαν μετά ἀπό τό σταύρωμα τοῦ Γέροντα τό πρῶτο τους παιδάκι, τήν Ἄννα Μαρία. Ἄς ἀκούσουμε τί μᾶς διηγοῦνται οἱ ἴδιοι. «Εἶχαμε πληροφορηθεῖ ὅτι στό Μοναστήρι τοῦ Τρικόρφου πηγαίνουν πολλοί ἄνθρωποι, ὅπου ὁ Γέροντας Νεκτάριος τούς σταυρώνει μέ τόν προσωπικό του σταυρό πού περιέχει Τίμιο Ξύλο καί γίνονται πολλά θαύματα. Ἐμεῖς εἴμαστε παντρεμένοι 18 χρόνια καί δυστυχῶς παιδάκι δέν μπορέσαμε νά κάνουμε, ἂν καί εἶχαμε κάνει 11 ἐξωσωματικές. Ἔτσι ἀποφασίσαμε νά πᾶμε στό Μοναστήρι τοῦ Τρικόρφου νά δοῦμε τό Γέροντα. Τόν συναντήσαμε καί μᾶς δέχθηκε μέ πολλή ἀγάπη. Τοῦ ἀναφέραμε τό πρόβλημά μας. Μᾶς κοίταζε στά μάτια καί μᾶς ἄκουγε μέ πολλή προσοχή. Δέν μιλοῦσε πολύ, ἴσως μέσα του νά προσευχόταν. Τοῦ εἴπαμε ὅτι ὅλα αὐτά τό χρόνια προσευχόμαστε στήν Παναγία τήν Κουτσουροῦ πού εὐλαβούμεθα.

Ἀλλά δυστυχῶς δέν ἔχει γίνει μέχρι σήμερα κάτι. Μετά ἀπό ὅλα ὅσα τοῦ λέγαμε, ἐκεῖνος μᾶς λέει «ἐλάτε κοντά μου τώρα νά σᾶς σταυρώσω». Μᾶς σταύρωσε καί μᾶς εἶπε ὅτι ἔχουμε σοβαρό πρόβλημα καί γι' αὐτό δέν μπορέσαμε νά κάνουμε παιδί ἕως σήμερα. Μᾶς εἶπε στό τέλος «Θά ἔρθετε ἄλλες δύο φορές νά σᾶς σταυρώσω. Καί ὅλα πιστεύω ὅτι θά πᾶνε καλά». Πράγματι τόν ἐπισκεφθήκαμε ἄλλες δύο φορές. Ἡ τελευταία φορά ἦταν στίς 22 Αὐγούστου τοῦ 2008. Ἄφοῦ μᾶς σταύρωσε ὁ Γέροντας γιά τρίτη φορά μᾶς λέει «Αὔριο νά πᾶτε στήν Παναγία τήν Κουτσουροῦ πού εἶναι καί ἡ ἑορτή της. Νά παρακαλέσετε τήν Παναγία μας νά σᾶς χαρίσει ἕνα παιδάκι καί νά τό βαπτίσετε ἐκεῖ». «Γέροντα νά κάνουμε πάλι ἐξωσωματική;». Τότε ὁ Γέροντας μᾶς ἀπάντησε. «Ἄκουσε παιδί μου. Κάνεις-δέν κάνεις ἐξωσωματική, τώρα θά γεννήσεις παιδί. Τέλειωσε! Ἡ Παναγία θά σοῦ τό χαρίσει! Δέν χρειάζεται νά ξαναέλθετε σέ μένα. Σέ λίγο θά ἔχετε παιδί».

Πράγματι τήν ἄλλη μέρα πήγαμε στό πανηγύρι τῆς Παναγίας ὅπου καί τήν παρακαλέσαμε. Σέ λίγες μέρες διαπιστώσαμε τήν ἐγκυμοσύνη. Σήμερα ἔχουμε ἕνα πανέμορφο κοριτσάκι, τήν Ἄννα Μαρία. Χωρίς τήν Παναγία καί τό Γέροντα δέν θά εἶχαμε αὐτή τή χαρά πού κρατᾶμε σήμερα στήν ἀγκαλιά μας, τό μικρό μας κοριτσάκι. Ἐνα μικρό εὐχαριστῶ δέν λέει τίποτε. Θά εἴμαστε γιά πάντα εὐγνώμονες.

Δέσποινα Σύρου καί Ἰωάννης Σιαπραούρας.

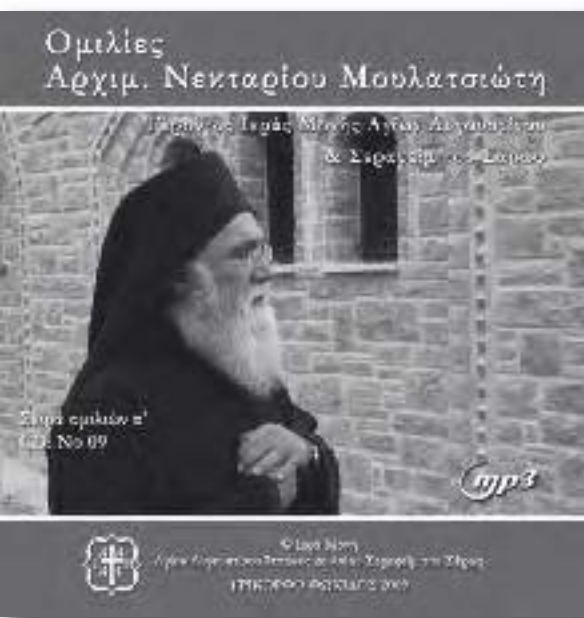
Τροίας 14

Περσιτέρι Ἀθηνῶν

οι ὁμιλίες τοῦ Γέροντα Νεκταρίου

σέ 24 CD

Σέ μοναστήρια καί ἱερεῖς οἱ ὁμιλίες τοῦ Γέροντα προσφέρονται δωρεάν

231 ΟΜΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ
ΠΡΟΣ ΛΑΪΚΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΟΥΣ ΤΟΥ
ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

ΣΕ 24 CD (mp3)

ἀπό 120€ μέ **ΕΚΠΤΩΣΗ ΜΟΝΟ 55€**

γιὰ ὅσους θέλουν νά πάρουν ὅλα τὰ CD,
γιὰ ὅσους θέλουν νά πάρουν λιγότερα CD
τιμή ἐκάστου **3€**

Μία μοναδική εὐκαιρία γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανούς μας, ἓνα πνευματικό δῶρο πρὸς φίλους καί συγγενεῖς στὶς δύσκολες ἡμέρες πού ζοῦμε γιὰ νὰ ἀκοῦνε στό σπίτι, στό αὐτοκίνητο, στὴν ἐργασία.

DVD “Ὀδοιπορικό στὴν Ἁγία Γῆ”

Ἐνα DVD πού ἀφηγεῖται ὁ **ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ ΜΑΡΚΟΥΔΗΣ** καί μᾶς ταξιδεύει στὴν Ἁγία Γῆ, ἐκεῖ πού διαδραματίσθηκαν τὰ κορυφαῖα γεγονότα τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ποιὸς ἀπὸ ἐμᾶς δέν φαντάστηκε καί δέν ἐπεθύμησε νὰ γνωρίσει τό σπήλαιο τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μας, τὰ μέρη πού κήρυξε κι ἔκανε τὰ θαύματά Του, τὸν φρικτὸ Γολγοθᾶ, τὸν Πανάγιό καί Ζωοδόχο Τάφο.

Τὸ “Ὀδοιπορικό στὴν Ἁγία Γῆ” ἀποτελεῖ ἀκριβῶς μία εὐκαιρία γιὰ νὰ γνωρίσουμε τοὺς πῖο ἱερούς τόπους δλόκληρου τοῦ κόσμου, ἔτσι ὅπως τοὺς συναντᾶει ἓνας σημερινὸς προσκυνητής.

Γιὰ παραγγελίες: τηλ. 26340-44391

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

Ἡ βιογραφία ἐνὸς νεοφανοῦς ἑ-
θανματοουργοῦ Ἁγίου πού ἔζησε
στὶς ἡμέρες μας καί πού ἡ Ἱερά Μονή
μας μετέφρασε τό βίο του στὰ ἑλληνικά.

εὐλογία Παναγίου Τάφου για κάθε σπίτι

κρεμαστό
εὐλογίας
μεγάλο (11cm
ύψος)
μέ λαδάκι και
χῶμα από τὰ
Ἱεροσόλυμα
(για τὸ αὐτοκί-
νητο, ἢ τὸ σπίτι
σας).

σταυρός
σέ ξύλο
ἐλιάς πού
γράφει τὸ
Πάτερ
ἡμῶν...

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί,
σέ πρόσφατο προσκύνημά
μας στούς Ἁγίους Τόπους
φέραμε κάποια εἶδη (σέ
περιορισμένο ἀριθμό) τὰ
ὁποῖα μπορείτε νά πάρετε
για νά ἔχετε εὐλογία ἀπό
τούς Ἁγίους Τόπους και
ταυτόχρονα νά βοηθήσετε
και τὸ νεόκτιστο Μονα-
στήρι μας πού ἔχει τόσες
ἀνάγκες... Εὐχαριστοῦμε...

Ἁγία Γραφή ἀπό τὰ Ἱεροσόλυμα

Ἁγία Γραφή
μέ ξύλινο
περίβλημα
ἀπό ἐλιά και
μέ πυρογρα-
φία τήν Ἁγία
Ἱερουσαλήμ.

μπρελόκ

μπρελόκ μέ
χῶμα ἀπό τὰ
Ἱεροσόλυμα
μέ τήν
Παναγία τήν
Ἱεροσολυμί-
τισσα

ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΗ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

σέ ξύλο
μέ δέρμα και παλαιωμένες
Βυζαντινές εἰκόνες τοῦ
Χριστοῦ, τῆς Ἀποκαθη-
λώσεως, τῆς Σταυρώ-
σεως, τοῦ Νυμφίου κλπ.

ΕΥΛΙΝΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

μέ εύλογίες & χῶμα από τήν Ἁγία Γῆ.

**Σταυρός μεγάλος μέ εύλο-
γίες στά
4 σημεία του**

Περιέχει λιβάνι, πέτρα, χῶμα & σταυ-
ρολούλουδο από τήν Ἁγία Γῆ. Διά-
σταση 17.5 X 11.5cm

Σταυρός μικρός

μόνο μέ χῶμα.

Διάσταση 13 X 8.50 cm (μικρός)

ΦΥΛΑΧΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ μέ πολλές εύλογίες

Κάθε χειροποίητο φυλαχτό περιέχει
μέσα ὅλες τίς κάτω εύλογίες:

- Βραχάκι από τόν Φρικτό Γολγοθά.
- Ἁγιολούλουδο από τόν Πανάγιο Τάφο.
- ἀγνό κερύ από τήν σφράγιση τοῦ Παναγίου Τάφου.
- κορδέλλα από τήν λιτάνευση στή Γεθσημανή.
- Μύρο από τόν Πανάγιο Τάφο.
- Λαδάκι από τίς ἱερές κανδήλες πού καίνε στόν Γολγοθά καί στόν Πανάγιο Τάφο.

τό φυλαχτό τῶν Ἱερο-
σολύμων σέ μπρελόκ
γιά τά κλειδιά σας

Τό φυλαχτό τῶν
Ἱεροσολύμων
μέ σταυρουδάκι
γιά νά τό κρεμά-
σετε στό αὐτο-
κίνητο ἢ ἄλλου

λιβάνι άρωματικό

γνήσιο θυμίαμα

Φτιάχνουμε γνήσιο μοναστηριακό
θυμίαμα με τὰ ἐξῆς ἀρώματα:

Χερουβικό, Γαρδένια, Μύρο, Βηθλεέμ,
Ἄξιον Ἐστί, Μύρο τοῦ Σάρωφ, Νυχτο-
λούλουδο, Ἀναστάσιμο, Ἀγγελικό, Ἄθως,
Ἄνθος Ἐρήμου, Βυζαντινό, Σταυρολού-
λουδο, Τριαντάφυλλο μέ κεχριμπάρι,
Φούλι, Σύπερ σέ Συσκευασία:
τέταρτο, μισόκιλο, κιλό

φάκελλος

γιά τό πρόσφορο:
μέ χρυσοκεντημένο σχέδιο
Διάσταση: 34 X 23cm

πετσέτα

γιά τό πρόσφορο:
μέ χρυσοκεντημένο σχέδιο
Διάσταση: 54X54cm

ἀντιδωροθήκη

γιά νά φυλάσσετε τό ἀντί-
δωρο στό σπίτι σας. Χρη-
σιμοποιεῖται καί ὡς θήκη
γιά ἁγιοτικά.

Μέ χρυσοκεντημένο σχέδιο.

Διάσταση: 19 X 14cm

τά ἀγνά φυσικά προϊόντα

τῆς Ἱεράς Μονῆς Τιμίου Σταυροῦ
Δυτικῆς Βιργινίας

σέ νέες ὠραιότερες συσκευασίες καί
καί σέ ἀκόμη καλύτερη ποιότητα

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ (από την Αθήνα με πούλμαν)
στην Ίερά Μονή Αγίου Νεκταρίου Τρικόρφου

**στην ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΗ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2010**

Για δηλώσεις
θέσεων
στό τηλέφωνο
210 - 97.38.478

Τό πρόγραμμα τών Ίερών Ακολουθιών τής έορτῆς έχει ως έξῆς:

ΔΕΥΤΕΡΑ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ: 5.30 μ.μ. Πανηγυρικός Έσπερινός
μετ' άρτοκλασίας και θείου κηρύγματος.

ΤΡΙΤΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ: 7.30 π.μ. Πανηγυρική Θεία Λειτουργία
μετ' άρτοκλασίας και θείου κηρύγματος.

10.30 π.μ. Διτάνευσις τής Ίερῆς Εικόνας και τών
άγιών Λειψάνων του Αγίου Νεκταρίου.

11.00 π.μ. Θά προσφερθεῖ καφές και κέρασμα.

**ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ
ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ - ΣΙΝΑ - ΙΟΥΔΑΝΙΑ
μέ τον Γέροντα Νεκτάριο Μουλατσιώτη
ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΙΣΗΜΟΥ**

Πληροφορίες στό τηλέφωνο: 26340-44282 & 26340-44381 (10-2 πρωΐ & 6-8 απόγ.)

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

*Όσο δύσκολοι κι αν είναι οι καιροί μας, γιά νά μή σταματή-
σει τό ἔργο, παρακαλοῦμε ἄς μή
σταματήσετε νά βοηθᾶτε ἔστω
καί ἀπό τό ὑστέρημά σας τό
Μοναστήρι τῶν ἁγίων μας
Νεκταρίου καί Φανουρίου.*

*Ὡς ἀντίδωρο τῆς ἀγάπης σας, σᾶς ἀποστέλουμε ὡς δῶρο 2 πανέμορφες εἰκόνες κεντημένες σέ ἡλε-
κτρονικό ἀργαλεῖο, μία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί μία τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, διαστάσεων 35x20 ἐκ.
σέ ὅσους ἀποστέλλουν ὡς δωρεά γιά τόν Ἱερό Ναό τῶν Ἁγίων τό χρηματικό ποσό τῶν 100 εὐρώ.
Θερμά σᾶς εὐχαριστοῦμε. Οἱ Ἅγιοί μας ἄς εἶναι παντοτεινοί προστάτες σας.*

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2011

Ἐκδόθηκε καί φέτος τό νέο Ἡμερολόγιο τῆς Ἱεράς Μονῆς μας γιά τό 2010. Εἶναι ἀφιερωμένο στούς ἁγίους τῆς μαρτυρικής νήσου Κύπρου. Εἶθε νά πρεσβεύουν γιά ὄλους μας στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Θερμή παράκληση νά τό προμηθευθεῖτε γιά τό σπίτι σας, ἀλλά καί ἄν ἔχετε τήν δυνατότητα νά πάρετε γιά νά διαθέσετε σέ γνωστούς καί φίλους σας. Βοηθώντας στή διάθεση ὅσων περισσότερων ἡμερολογίων μπορείτε, βοηθᾶτε στήν συνέχιση τῶν ἔργων στόν Ἱερό Ναό τῆς Μονῆς μας, Ἁγίων Νεκταρίου καί Φανουρίου. Εἶθε νά ἔχετε τήν προστασία τους.

Μπορεῖτε νά τό ζητήσετε στό τηλέφωνο

☎ 26340 - 44391

(9-2 πρωΐ καί 6-9 ἀπόγευμα)

Κάθε ἡμερολόγιο πού διαθέτετε εἶναι ἓνα λαθαρᾶκι γιά τό σπίτι τῶν Ἁγίων μας Νεκταρίου & Φανουρίου κι ἐκεῖνοι θά πρεσβεύουν γιά ἐσᾶς καί θά προστατεύουν ἀπό κάθε κακό καί τό δικό σας σπίτι.